

Sỏa Tử

Contents

Sỏa Tử	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	8
5. Chương 5	10
6. Chương 6	11
7. Chương 7	13
8. Chương 8	14
9. Chương 9	15
10. Chương 10	17
11. Chương 11	19
12. Chương 12	21
13. Chương 13	23
14. Chương 14	24
15. Chương 15	26
16. Chương 16	28
17. Chương 17	30
18. Chương 18	35
19. Chương 19: Phiên Ngoại : Đoạn Là Nam Nhân Tốt	37

Sỏa Tử

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, trúc mã, ôn nhu gốc công x phúc hắc dụ thụ, 1×1, HE
Biên tập: Hắc Tường Vy
Sau nhiều năm không

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/soa-tu>

1. Chương 1

“Kỳ thật ai trong chúng ta cũng ý thức được phải luôn che giấu chính mình, nhưng trước mặt nam nhân này, ta lại nguyện ý phơi bày ra hết thảy. Tề Mộc Dương — ta nghĩ ta yêu hắn mất rồi...”

—
“Tiểu Đoạn...” Nam nhân ngồi đối diện giơ chén rượu trong tay, caravat đều bị xả lạp, thời điểm nói chuyện trong miệng đầy mùi rượu, “Mi biết không? Trương tổng lão có sở thích kì quái lắm, thích nhất làm tình

cùng gốc tử. Lão còn nói, gốc tử không có tâm cơ, nếu thoải mái thì kêu đến phá trời, lúc làm càng hăng hái. Thao, lão già biến thái!”

Người nọ là đồng nghiệp của ta, đặc biệt thích buôn chuyện, đưa lê hôm nay có ruột là thủ trưởng ham thích cổ quái. Ta đối với loại sự tình này vốn không hứng thú, tùy tiện ứng phó hai câu, căn bản cũng không tin.

Đầu năm này ra, ai sẽ đem chính chuyện trên giường của mình kể cho người ngoài? Nơi nào có sẵn gốc tử cho lão đùa giỡn chứ, mà cho dù có, loại chuyện này ai là người truyền ra? Trương tổng? Hay là gốc tử kia? Vừa nghe đã thấy nhảm.

Ta qua loa gạt đầu, nhìn ánh mắt đối phương đều đã tan rã liền biết y uống say rồi, đỡ một bên dìu người nọ đi ra ngoài, âm thầm cầu nguyện y không phun lên người mình là được.

Ta chưa bao giờ say rượu. Khả năng này ta phát hiện ra từ hồi đại học, khi đó vừa tốt nghiệp xong, một đám nam sinh rủ nhau đến quán rượu, cuối cùng chỉ còn duy nhất một mình ta là tỉnh.

Ta cũng từng muốn thử tửu lượng của mình là bao nhiêu, có lần một mình ngồi uống hơn hai giờ đồng hồ, kết quả chỉ đi WC vài lần, nào có phần choáng váng nhưng men say một điểm cũng không có. Sau này vì sợ ngộ độc rượu nên bỏ không làm thí nghiệm nữa.

Đưa đồng nghiệp lên taxi xong ta có chút nóng, Bắc Kinh trời tháng 7 bị đè nén đến không tưởng, mỗi trận gió thổi qua cũng đủ khiến cả người khô nóng bất an. Nới lỏng caravat trên cổ xuống vẫn không dễ chịu hơn, ta bắt đầu đi thở dài, sải bước đi về nhà.

Đường tắt phải đi qua một hẻm nhỏ cũ nát sau đó băng qua đường cái, đối diện chính là chung cư ta đang thuê ở. Thân là giai cấp thị dân tiền lương ít ỏi, giá cả ở Bắc Kinh cao như vậy nên ta vẫn tạm thời chưa có khả năng mua nhà.

Con hẻm này lúc nào cũng âm trầm lạnh lẽo, dù là mùa hè đi ngang qua cũng đủ khiến cả người nổi da ốc da gà. Hơn nữa khu này trị an cũng không tốt, gặp cướp là chuyện bình thường. Nhìn con hẻm tối đen trước mặt một cái, ta mắt không chớp kiên định bước vào.

Nếu không đi xuyên qua đây đường về sẽ phải vòng rất xa, chỉ có thể vẫy taxi hoặc đi bộ nhiều hơn một tiếng. Hiện tại đã là mười giờ đêm, đường vắng, ta không muốn phải đi xa như vậy.

Còn gọi taxi? Hừ, tiền rượu vừa rồi đã vượt ngoài dự tính của ta rồi, tiết kiệm được đồng nào vẫn hay đồng đấy đi.

Hẻm nhỏ ánh sáng hờn ám, lúc đi ngang qua một thùng rác, ta chợt nghe thấy tiếng mèo hoang thảm thiết kêu lên. Mỗi tối đều phải nghe tiếng mèo hoang động dục kêu gào, sau khi bị dọa vô số lần ta đâm ra chai lì. Ta nghĩ, bây giờ mà có dã thú rít ở phía sau chắc cũng chẳng dọa ta sợ nổi.

Mèo hoang hôm nay khí lực đặc biệt lớn, ta còn nghe được tiếng đồ bằng sắt ném bay ra ngoài, vừa văng rơi ngay phía đằng trước. Ánh sáng quá mờ, ta không rõ vật kia bị bay đến nơi nào, đành phải dùng điện thoại chiếu sáng, ngăn không có mình vấp phải nó.

Kết quả đèn vừa rọi, ta liền thấy rõ ràng bên cạnh thùng rác, khẳng định không phải mèo hoang mà chắc chắn 100% là con người.

Nếu là ăn xin ta đảm bảo sẽ không để tâm, lại càng không hề sát. Ai mà biết được liệu kẻ kia có đột nhiên vung dao lên đòi cướp bóc hay không?

Thế nhưng người bên cạnh thùng rác kia lại mặc âu phục, tuy đã bị bẩn hề hề. Phản ứng đầu tiên của ta là: chắc lại ma men rồi!

Nhìn kĩ một chút nữa lại càng khiếp đảm hơn, ấy vậy mà ta lại quen người nọ.

“Này...” Ta ngồi xổm xuống, thử cùng hắn nói chuyện, “Cậu là Tề Mộc Dương? Tại sao cậu lại ở đây?”

Người nọ ngẩng đầu lên, ánh mắt mê mang há mồm nói, “Em là Tề Mộc Dương, em không phải gốc tử. Anh xem, một nhân một bằng một, một nhân hai bằng hai, một nhân ba bằng ba...”

Tự đứng lại ngồi đọc vanh vách cho ta nghe bảng cửu chương nhân 1.

Ta nâng mặt hấn lên, dùng ánh sáng mờ mờ của điện thoại soi rõ mặt hấn, xác nhận đây chính là người đã theo ta lớn lên từ viện nhi kia, theo bản năng lại gần ngửi ngửi xem trên người hấn có mùi rượu hay không. Có hay không thì thùng rác bên cạnh mùi cũng quá tởm, ta nôn khan vài lần, chẳng biết được rốt cuộc hấn có mùi cồn hay thể nào nữa.

Dù sao cũng là người mình quen biết, cũng không thể mặc kệ ném hấn ở chỗ này được. Ta ngậm điện thoại vào miệng, xách tay Tề Mộc Dương lên khiêng hấn về nhà.

Mẹ của Tề Mộc Dương là mẹ nuôi của ta, hình như ta vẫn giữ số điện thoại nhà của nàng. Sau khi mang Tề Mộc Dương về việc đầu tiên ta định làm là gọi điện cho mẹ hấn, thế nhưng vừa buông người ra hấn đã lao đảo tiến đến ghế sofa muốn ngồi.

Quần áo trên người hấn thực sự rất bẩn, áo sơmi trắng đều đen sì, caravat nhăn nhúm vết vẹo. Ta nghĩ một lát, cuối cùng vẫn quyết định đem hấn đi tắm trước, không thì sofa nhà ta khóc không nổi.

Vừa cởi quần áo Tề Mộc Dương ra liền nhìn thấy trên người hấn bẩn rất đều, ta đoán chắc là ngã vào vũng bùn.

Mở cửa phòng tắm, ta dùng vòi xịt lên người hấn một lần rồi sau đó đổ đầy nước vào bồn cho hấn ngồi vào. Phần thân trên của hấn đặc biệt bẩn, cả rốn cũng có bùn. Ta không tiếp tục đi xuống nữa, chỉ dùng tay quơ loa chà xát.

“Cậu biết tôi là ai sao?” Bởi vì Tề Mộc Dương có phần né tránh nên ta đỡ lấy bả vai hấn, ý đồ muốn hỏi chuyện.

Người nọ gật gật đầu nhưng vẫn không nhìn vào mắt ta mà chỉ chăm chăm nhìn đèn trên trần nhà, nửa ngày sau mới trả lời, “Àn, anh là Đoạn.”

“Tốt, quay lại đây, tôi giúp cậu kì cọ.”

Nghe vậy Tề Mộc Dương xoay người, nháy mắt tựa như có điểm ngưng ngừng, nằm xuống bên cạnh bề nhìn ta chăm chăm.

Ta dùng khăn lau rốn cho hấn, đụng tới chỗ có máu buồn hấn liền khó chịu nâng chân lên, cao cao ngẩng cổ, sắc mặt đỏ lên, hô hấp cũng dồn dập.

Chẳng qua bao lâu, ta phát hiện hấn cương. Ta cũng có chút xấu hổ, muốn để hấn tự mình ở trong này tắm cho xong. Nhưng nghĩ lại biểu hiện của Tề Mộc Dương có vẻ kì quái, ta không dám để hấn một mình trong phòng tắm.

“Cậu có thể một mình tắm rửa không?”

Hấn gật gật đầu, dùng một chút, không ngờ tay lại hướng ra huyết khẩu đằng sau của mình.

Ta kéo lấy tay hấn, hỏi, “Cậu muốn làm gì?”

Tề Mộc Dương không nói chuyện, gật tay ta ra hướng đến hạ thể, ta lui tay về xong liền nhìn thấy hấn quỳ gối trong bồn tắm, dùng nước tẩy rửa bộ vị tư mật.

Ta ngây ngẩn cả người, nhìn nam nhân trưởng thành hơn hai mươi tuổi ở trước mặt tự an ủi, không kiêng dè rên rỉ thở dốc.

“Tề Mộc Dương, cậu điên rồi sao?”

“Em không điên.” Hấn nói, ngữ khí vững vàng, “Không tin thì anh xem, một nhân một bằng một, một nhân hai bằng hai...”

Thôi rồi, hấn thật sự biến thành gốc tử rồi.

Ta rùng mình đổ một thân mồ hôi lạnh.

2. Chương 2

Vội vàng lau khô nước trên người hắn sau đó ném thẳng lên giường, dùng chăn bao lấy Tề Mộc Dương xong ta lại lật đật chạy ra phòng khách, quỳ trên mặt đất lục tung mọi thứ để tìm cuốn sổ danh bạ không biết đã giấu ở nơi nào.

Ngày nay mọi người đều dùng điện thoại di động để lưu số, còn có ai dùng sổ danh bạ nữa đâu? Ta cũng từng muốn đem nó vứt đi, bất quá may mắn hồi ấy không vứt thật. Tỷ như sổ điện thoại nhà mẹ Tề Mộc Dương ta chỉ viết ở đó chứ không lưu trong di động. Nếu vứt đi, giờ biết đào ở đâu ra sổ điện thoại nhà của hắn bây giờ?

Mở ra cuốn sổ đã ứa vàng rách nát, liếc mắt nhìn qua sổ điện thoại nhà của Tề Mộc Dương, ta nhấn số gọi thử, vốn không hi vọng bên kia có người nhấc máy, vậy mà mới qua hai giây, tiếng một nữ nhân nghe thương lão mà ôn nhu đã truyền đến.

“Ồ, xin chào.” Ta sửng sốt một chút, thanh thanh cổ họng, hỏi, “Xin hỏi có phải dì Tề không? Cháu là Đoạn...”

Thanh âm nữ nhân trở nên vui sướng, “Tiểu Lạc, chúng ta đã lâu không liên hệ. Gần đây cháu có khỏe không?”

Ta dùng cầm kẹp điện thoại vào cổ, đưa tay lau mồ hôi trên đầu. Bắc Kinh tháng 7 trời quá nóng, lúc vào nhà ta quên không mở cửa sổ, vật lộn trong phòng tắm một hồi lại càng ra mồ hôi tợn, hiện tại còn miệng khô lưỡi khô rát.

“Dì Tề cháu khỏe lắm. Có chuyện muốn nói với dì thế này, cái kia, hôm nay ở trên đường cháu nhìn thấy Tề Mộc Dương, cậu ấy... có vẻ không tốt lắm, cháu muốn đem cậu ấy về nhà. Dì có muốn cháu đưa qua chỗ dì không ạ?”

Không biết có phải ảo giác hay không, đột nhiên ta lại cảm giác được đầu dây bên kia ngữ khí trở nên vui mừng kích động, “Nó tại sao lại chạy đến chỗ cháu a?”

“Dạ...”

Nữ nhân cố nén cười, nửa ngày sau mới bi phẫn nói, “Dì hiện tại đang ở bên ngoài tạm thời không quay về được. Tiểu Lạc, cháu giúp dì chiếu cố nó vài ngày được không? Đến lúc dì về sẽ đến đón nó, thật phiền toái cháu rồi.”

“Dạ không phiền đâu...” Ta miễn cưỡng nói, dùng một chút, vẫn lại hỏi, “Dì Tề, hay dì cho cháu địa chỉ nhà để cháu đưa Tề Mộc Dương về.”

Đối phương không lên tiếng.

“Thế có được không?” Ta tận lực dùng ngữ khí khách khí hỏi.

Nữ nhân thở dài, nói, “Thật sự là... Tiểu Lạc, cháu cũng phát hiện ra rồi đúng không? Thằng bé đang gặp chút vấn đề về thần kinh. Áp lực công việc quá lớn, từ một năm trước nó bắt đầu có biểu hiện như vậy, dần dần chuyển biến xấu đi nhưng chúng ta không thể đem nó đến bệnh viện. Giờ ở nhà đều không có người, không có biện pháp chiếu cố nó, để nó một mình ở công ty dì cũng không an tâm, mời bảo mẫu cũng không có ai tốt cả. Nghĩ tới nghĩ lui chỉ có mình cháu là thích hợp nhất.”

“...” Ta trầm mặc không nói chuyện.

Nữ nhân lại nói tiếp, “Đợi đến lúc dì về sẽ trả tiền công cho cháu có được không? Khi nào có thời gian chúng ta lại tụ tập, mời cả cha mẹ cháu cùng ăn cơm, nhé!”

Nàng nói lời này, ta còn có thể làm thế nào nữa?

Nữ nhân thêm vào một câu, “Cháu nhất định phải trông nó thật tốt, dì xong việc sẽ lập tức đến đón nó về.”

“Vâng ạ!” Ta thở dài, nhẹ giọng nói, “Vậy dì nghỉ ngơi đi ạ, chúc dì ngủ ngon!”

Thanh âm nữ nhân lại trở nên ôn nhu, “Tiểu Lạc, cháu đã thay đổi nhiều rồi. Dì cảm giác được cháu hiện giờ thực thành thực và lễ phép”.

Lại cùng nàng khách sáo vài câu xong ta mới cúp điện thoại được, sau đó trong bóng đêm châm một điếu thuốc, lẳng lặng ngồi trên ghế sofa.

Thật khó chịu.

Ta căn bản không tin nàng.

Bệnh tình của Tề Mộc Dương có thể là khi tốt khi xấu, nhìn hần lúc này vẫn mặc tây trang, có lẽ là đang công tác thì đột nhiên cảm xúc bộc phát, sau đó chạy đến chỗ này. Nếu nói như vậy không chừng ngày mai hần sẽ khôi phục lại bình thường, căn bản không cần ở bên cạnh ta lâu đến vậy, chờ thần trí hần thanh tỉnh, trực tiếp rút tiền tổng hần lên máy bay trở về là được rồi? Vì cái gì mà nhất định phải để hần ở đây?

Chẳng lẽ lại thực sự muốn gán cho ta nhiệm vụ trông trẻ. Nhà Tề Mộc Dương lắm tiền, ngại đi bệnh viện tâm thần mất mặt thì không phải chỉ cần mời một thầy thuốc về nhà là được sao? Chẳng hiểu gì cả, mà cũng chẳng muốn hiểu luôn.

Hút xong điếu thuốc đã là một giờ đêm. Ta dúm đầu lọc vào gạt tàn, đứng dậy đi vào phòng ngủ.

Căn hộ chung cư này chỉ có một phòng ngủ, suy ra ta chỉ có thể ngủ cùng Tề Mộc Dương, hoặc là ra ghế sofa nằm. Kì thật ngủ ở sofa cũng không sao, vấn đề trọng yếu là nhà ta chỉ có một cái chăn mùa hè, còn lại toàn là chăn bông. Thời tiết tháng 7 về đêm gần sáng có điểm lạnh, phải người trải qua rồi mới biết. Vì cái chăn mùa hè thần thánh, ta đành phải ngủ một đêm cùng với tên tiểu tử Tề Mộc Dương này vậy.

Mò mẫm trèo lên giường, ta lại phát hiện ra chuyện trọng yếu khác là mình còn chưa đánh răng tắm rửa, lúc này đánh vật với Tề Mộc Dương xong trên người toàn mồ hôi.

Bất quá nam nhân mà đã lười thì thiên tai động đất cũng mặc kệ, một thân thối hoắc thì thối hoắc, dù sao cũng chẳng ai xông vào căn.

Ta đoạt lấy chăn trên người Tề Mộc Dương, mỗi người chia một nửa mớ mành muốn ngủ, đột nhiên nghe thấy người nọ sột soạt đứng dậy.

Từ bé đến lớn ta đều ngủ một mình, này tự dưng có tiếng động bên cạnh làm ta sợ đến nhảy dựng lên, trái tim “Bang” một tiếng giật thót.

“Làm gì a?” Ta ngồi dậy, nửa thân trên trần trụi, cả người trên dưới chỉ mặc độc một cái quần lót, mồ hôi theo sống lưng chảy dọc xuống người. Bị đánh thức tâm tình phi thường không tốt, ta tức giận nói, “Mau ngủ đi!”

Người nọ không nói chuyện, chỉ chống tay đứng dậy. Quần áo Tề Mộc Dương tất cả đều bẩn ta đã đem giặt sạch, vì không có đồ thay nên trên người hần cái gì cũng không mặc.

Ta sờ soạng mở đèn đầu giường, “Có muốn ngủ hay không?” Ngủ khí có phần phiền toái.

Đèn ngủ mờ ảo, ta híp mắt nhìn không rõ người trước mặt, chỉ cảm thấy hần tự dưng nhào đến bên người, cầm lấy cánh tay ta, hô hấp dồn dập mà hỗn loạn.

Ta sửng sốt, một người ngồi trên đùi đầy mồ hôi thật quá khó tiếp thu rồi, tiểu tử này cái gì cũng chưa mặc, mông trần trực tiếp cọ vào đùi ta. Hần mờ mịt nhìn ta, sau đó cúi đầu dán vào hõm cổ liều mạng cắn.

“Ta thao...” Vừa mới nói không có ai cắn đã gặp ngay ngốc tử này. Ta dùng tay kéo cổ hần ra đẩy về phía sau, đồng thời dùng đầu gối đá lên mông hần, ý muốn hần mau lăn ra khỏi người.

Nhưng đầu gối lại đập nhầm chỗ, đụng tới chỗ kia phát nhiệt nóng rực. Ta hơi giật mình, nghe thấy Tề Mộc Dương rên rỉ đau đớn liền minh bạch, hóa ra không phải đập vào điếu (chính là nó =)) mà là đập vào đản (trứng aka cái còn lại =)).

Hần nhảy mất có điểm kích động, bất quá cũng thực sự lăn từ trên người ta xuống, ta thuận thế lật người, thay đổi thượng hạ, đem hần cố định chặt chẽ ở dưới người.

“Đụng vào chỗ nào rồi?” Ta nheo mắt với lấy đèn bàn, chiếu vào nửa người dưới trần trụi của hắn. Vừa rồi ta có hơi dùng lực, thật sợ đá hỏng hắn luôn.

Ta vẫn tận lực cùng hắn nói chuyện nhưng từ khi tỉnh đến bây giờ Tề Mộc Dương một câu cũng chưa nói, dường như là phi thường then thùng, hai đùi kẹp chặt lấy eo ta, nhất quyết không cho ta xem.

Ta ngồi lên bụng trên của hắn, dùng lực cầm cẳng chân kéo xả sang hai bên.

“A...” Tề Mộc Dương run lên, vặn vẹo như cá giấy.

Ta cuối cùng cũng nhìn thấy hạ thấy hắn cật lực che giấu, chỗ đó đang trong tình trạng bán cương, ta sờ sờ, cảm thấy không có vấn đề gì mới nhẹ nhàng thả ra.

“Không có việc gì chứ?” Ta hỏi, sau lại cảm giác hắn không có khả năng trả lời vấn đề của mình liền nói, “Tề Mộc Dương, cậu hiện tại có hiểu tôi nói gì không?”

Hắn nghiêng đầu, ta không nhìn thấy vẻ mặt của hắn, chỉ nhìn được cả mặt và cổ hắn đỏ bừng.

Hắn hô hấp dồn dập, nửa ngày mới nói được một câu.

“Mặt sau của em ngứa.”

Ta lại nghe thành “Phía sau lưng tôi ngứa”, thế là liền buông tay hắn ra, xuống giường lấy nước, nói lấy lệ, “Vậy gãi đi.”

“Anh giúp em.” Thanh âm cực kì bình tĩnh, khiến ta thoáng hoài nghi có phải hắn giả ngu hay không. Nhưng nhìn hắn trần truồng ghé vào giường, lộ cả mông và lưng cho ta gãi, vừa thấy liền biết tài năng này chỉ có gốc tử mới làm được.

Rơi vào đường cùng, ta một bên cầm chén nước uống một bên gãi ngứa cho hắn, trong miệng hỏi, “Ngứa chỗ nào? Muốn lên trên một tí không?”

“... Xuống thấp nữa.”

“Nơi này?”

“... Thấp một chút nữa.” Hắn khàn khàn nói, giống như sắp khóc, “Là mông ngứa a...”

Ta vốn đã đụng đến xương cụt của hắn, rối rắm không biết nên xuống đến đâu nữa. Nghe hắn nói vậy liền ngậy người, vội vàng tách mông hắn ra.

Chẳng lẽ lại bị giun đũa.

Ta hơi nôn nóng nên động tác có phần thô lỗ, trực tiếp ép Tề Mộc Dương lên giường. Hắn vẫn khấn trương run rẩy, mặt cũng chôn ở trong chăn, hai tay gắt gao nắm thành quyền, trên mu bàn tay nổi đầy gân xanh.

Ta xem kĩ lưỡng xong, “Không có việc gì, không thấy trứng giun, mai sẽ mua thuốc tẩy giun cho cậu. Giờ muộn rồi, ngủ đi.”

Nói xong ta buông hắn ra, tắt đèn, quay người tiếp tục ngủ.

Tề Mộc Dương sững sờ tại chỗ, nửa ngày sau mới bò lại gần ta, miệng không ngừng nói, “Ngứa quá, giúp em gãi gãi.”

“Không được gãi.” Ta lớn tiếng quát, “Còn nói nữa tôi trói tay cậu vào.”

Đối phương tâm trí như tiểu hài tử, choáng váng tin lời ta nói là thật. Ngẫm lại bộ dáng của hắn trước kia, ta đột nhiên có điểm xót xa. Trước khi ngủ, ta còn mơ mơ màng màng nhớ lại, tiểu tử này mặt sau sao lại là màu hồng nhạt a? Hơn nữa cả lông cũng không có, thật sự kì quái...

.

3. Chương 3

Đêm đó ta nằm mơ, mơ thấy ta của trước đây.

Nếu dùng vài từ để hình dung, thì chính là bần nhão không hơn không kém. Năm tuổi ta đã thành đại ca của một khu, dám lấy khăn quàng đỏ buộc đầu tỏ vẻ lục lâm hảo hán, chặn đường bọn con nít yếu ớt cùng tuổi – ta chỉ chặn bọn đi từ quây quà vật đi ra, trên tay chúng nó cầm rất nhiều món ngon, là cha mẹ cho chúng nó tiền để đi mua.

Bởi vì gia đình chúng ta rất nghèo, nên mẹ ta chưa bao giờ cho ta kể cả vài đồng tiền lẻ.

Mẹ ta là công nhân trong một nhà máy dệt, còn có thời gian làm nghề đan lưới đánh cá. Ban đầu nàng không quen việc, hai tuần mới làm được một cái lưới, chỉ được trả một trăm khối. Cha ta là công nhân vệ sinh, mỗi ngày đều nhặt nhanh giấy vụn, một túi hơn trăm cân cũng chỉ có năm mao tiền.

Ta là con cả, phía dưới còn có một em gái. Muội muội ít hơn ta bảy tuổi, cho nên từ việc nhỏ đến lớn cái gì cũng đều do ta làm. Năm tuổi biết nấu mì giặt quần áo, mười tuổi bắt đầu công em đến trường, vừa học vừa trông em. Lão sư không quen nhìn, không muốn ta đem em đến lớp nhưng ta thực sự không có biện pháp nào khác. Nó còn rất thích khóc, mỗi khi khóc tuyệt không nghe ta nói gì. Những lúc này lão sư đều “mời” ta khỏi lớp, sau đó ở phía sau rít gào:

“Đoạn, em ngày mai đừng đến học nữa!”

Nhưng rồi ta vẫn đến.

Ta thực cảm tạ lão sư tiểu học của ta, tuy rằng vô số lần nàng ném ta ra nhưng ngày trước khi ta mới đến trường, phạm không ít sai lầm nàng cũng không thực sự đuổi học.

Cha mẹ ta tính tình đều bạo liệt, một khi không vừa ý sẽ chửi ầm lên, đối tượng bị mắng đương nhiên là ta. Hoặc tình huống tốt hơn là bọn họ mắng chửi nhau, sau đó xông vào đánh đấm. Cha liều mạng giật tóc mẹ, còn mẹ dùng móng tay dài cào vài vết dằn sau lưng cha.

Cái này thì có gì tốt?

Cũng không có gì nhiều, tốt là lúc đó ta và muội muội có lí do để khóc lớn, dì Tề bên cạnh nhà sẽ nghe được, rồi sẽ sang khuyên can, sau đó đem hai đứa về nhà nàng. Buổi tối sẽ làm cho ta ăn sủi cảo hoặc cơm thịt.

Khi còn nhỏ ta rất thích dì Tề, bởi chỉ cần nàng ôm lấy ta, ta có thể an ổn mà ngủ. Nàng sẽ giúp ta chiếu cổ muội muội thích khóc nháo, còn nấu cơm cho ta, ta không cần trèo lên ghế để với đến bình dấm trên chạn thức ăn mà chỉ cần rửa tay ngoan ngoãn ngồi xuống ghế.

Dì Tề không có con nên nàng rất thương ta, luôn nói ta làm con nuôi của nàng. Ta nhìn thấy nàng đều kêu mẹ, ban đầu mẹ ta cũng không để ý, bất quá sau này càng ngày càng sinh khí, không cho phép ta gọi như vậy nữa.

Rồi đến một ngày, một nam nhân tây trang giày da trắng thơm ôm một tiểu hài tử tìm đến. Đứa trẻ đó cũng tầm tuổi ta nhưng ăn mặc chỉnh tề hơn, trên mặt cũng không có tro bụi, giống như một quả táo được rửa sạch sẽ. Hắn gắt gao ôm cổ nam nhân, đem mặt giấu sau cổ y không dám nhìn ta.

Sau đó dì Tề khóc chạy đến ôm nam nhân, hơn nữa còn kịch liệt hôn hai má đứa trẻ.

“Đây là con của dì.” Dì Tề nói với ta lúc đấy đã ngây người, “Tiểu Lạc, cháu làm sao vậy?”

Nam nhân nọ là chồng của dì Tề. Thời còn trẻ làm ăn thất bại, đến một ngày tất cả tiền đều mất trắng liền lưu lại phong thư cho dì, nói nàng chờ mình, sớm muộn gì cũng có ngày y trở về cùng tiền tài và danh vọng.

“Kỳ thật chỉ cần anh ấy trở về là tốt rồi.” Dì Tề cúi đầu, ôn nhu cười, “Nhiều năm như vậy... Ngày đầu cũng hận muốn đi tìm người, nhưng nam nhân của dì lòng tự trọng lớn đến mức nào, so với những người khác dì càng biết rõ. Cũng không dám rời đi, chỉ có thể ở nơi này chờ, chờ ngày anh ấy trở về.”

Dì Tề không thể có con nên chồng nàng đã nhận nuôi một tiểu nam hài, đặt tên là Tề Mộc Dương, hi vọng hắn tính cách sáng sủa giống dương quang. Chuyện này trong thư y đã nói qua với dì Tề, nàng cũng tỏ vẻ tán đồng.

Buổi tối ngày hôm đó Tề Mộc Dương ba ba bảo dì Tề thu thập này nọ, ý tứ muốn đem nàng rời đi. Nhưng dì Tề cố ý muốn mời nhà chúng ta ăn cơm, ngày mai đi cũng chưa muộn.

Đối phương tự nhiên đồng ý, đã lâu không được ăn đồ ăn vợ nấu, y ở trên bàn ăn khóc lóc một trận, có lẽ mấy năm nay cũng chịu nhiều khổ sở.

Nam nhân uống quá nhiều, cuối cùng vẫn là dì Tề đỡ y về phòng. Hai người lâu ngày mới gặp nhau, có trẻ con xen giữa có vẻ không tiện nên Tề Mộc Dương liền đến ở nhà ta một tối.

Ta thực sự chán ghét Tề Mộc Dương. Hắn không phải con đẻ của dì Tề nhưng lại có thể hưởng thụ sự sủng ái của nàng. Sự ghen tị đối với một đứa trẻ là một thứ tình cảm phức tạp, ta chỉ biết mình mặc danh kì diệu hận Tề Mộc Dương, rồi kéo đến đột nhiên thích khi dễ hắn.

Bề ngoài Tề Mộc Dương rất dễ nhìn, thời điểm bị mẹ ta ôm trở về hai mắt mở to nhìn ta, ánh mắt ngập nước, làn da cũng thực trắng.

Hắn lớn lên cũng chỉ giống ta với muội muội nhưng vẻ ngoài dễ gây chú ý của hắn khiến ta càng thêm chán ghét, ta xoay người nằm quay lưng về phía hắn.

Hắn tính tình hiền lành, bị ta nộ trừng cũng không sinh khí, chỉ ngoan ngoãn ghé vào phía sau, đem đầu dán lên lưng ta ngủ.

Ta tức giận vung tay đẩy hắn ra, nhưng thẳng đến khi ngủ say hắn cũng không hề rời khỏi.

Buổi sáng hôm sau tỉnh dậy, ta phát hiện Tề Mộc Dương vẫn duy trì tư thế đó, hơn nữa ngủ thật sự trầm.

Tên nhóc đáng ghét.

Vừa nghĩ đến người này sau này sẽ độc chiếm tình cảm của dì Tề, trong lòng ta không khỏi khó chịu, nhìn Tề Mộc Dương đang ngủ say, trong lòng nảy lên ý định đen tối.

Ta đương nhiên không dám làm thịt hắn, tuy rằng ta xấu tính từ nhỏ nhưng mạng người không phải chuyện đùa. Ta chỉ muốn làm hắn trở nên gộc ghềch hoặc làm bẩn bẩn đi, sẽ không có người thích hắn nữa.

Nhớ rõ lúc mẹ sinh em gái, nàng từng nhiều lần nói với ta không được thổi hơi vào muội muội, nếu đầu trẻ sơ sinh trúng gió sẽ biến thành kẻ gộc, lúc còn nhỏ ta đều tin sái cổ. Nghĩ vậy liền đứng thẳng dậy, phun khí phì phì vào Tề Mộc Dương đang ngủ, bởi vì dùng lực quá mức mà nước bọt nước mũi đều phun đầy lên đầu hắn.

Hắn tỉnh lại, lẳng lẳng nhìn ta, hỏi.

“Ca ca, anh đang làm cái gì a?”

Sau đó thì ta khóc, bởi vì hắn không những không gộc đi mà còn sờ sờ nước mũi của ta dính trên đầu cũng không sinh khí, cười đến sáng lạn gọi ta ca ca.

Ta cảm giác thực có lỗi với hắn.

4. Chương 4

Sáng hôm sau ta không phải bị đồng hồ báo thức đánh tỉnh mà là nóng quá tự tỉnh.

Người phía sau gắt gao ôm lấy eo ta, hai chân quặp lên đùi, lồng ngực ưỡt sững, sau lưng cũng đầm ìa mồ hôi.

“Được rồi, mau đứng lên.” Ta mở to mắt, vì ngủ được hơi ít mà có chút đau đầu, “Tự mình mặc quần áo đi.”

Nhìn đồng hồ báo thức không ngờ đã muộn như vậy, ta cũng không rõ tại sao hôm nay nó lại không kêu. Ta lại gọi điện thoại cho dì Tề lần nữa, nói ta muốn đi làm, không có thời gian chăm sóc cho Tề Mộc Dương.

Đi Tề dậy đưa một lúc, sau đó nói không cần lo cho hắn, Tề Mộc Dương có thể tự mình làm mọi việc, ta cứ để hắn trong nhà rồi đi làm là được rồi.

Những lời này khiến ta kinh ngạc, đi Tề vốn luôn là người ôn nhu cẩn thận, sẽ không giống người qua loa để một kẻ trí não không bình thường ở một mình trong nhà.

Ta có điểm hoài nghi, chẳng lẽ đi Tề cũng không biết Tề Mộc Dương đã ngốc đến thảm cảnh này? Bất quá không đợi ta nói hết năng đã cúp máy, treo điện thoại.

Không làm thế nào được, ta đành trở về phòng ngủ, tìm một chiếc quần lót mới đưa cho Tề Mộc Dương để hắn mặc.

Tây trang của Tề Mộc Dương đều ô uế đến mức ta không biết nên giặt hay vứt đi, giờ chỉ có thể để hắn mặc quần áo của ta. Ta cao hơn hắn, chân cũng dài hơn nên hắn mặc không được thoải mái, móng cũng bị chật, thoát nhìn phi thường khó chịu.

Bởi vì phải đi gấp nên ta không thể không giúp hắn mặc quần, thuận miệng nói, “Mông cậu sao lại to như vậy, quần của tôi không kéo qua được.”

Những lời này đều không có ác ý nhưng nghe xong mặt Tề Mộc Dương “Bùm” một cái đỏ bừng, hắn quần bách cúi đầu chôn mặt vào vai ta, cảm tưởng như ta đang ôm một đứa trẻ lớn xác.

Biến thành ngốc tử vẫn có lòng tự trọng sao? Nhưng tôi qua giống như không có đâu nha. Ta sưng sốt một lúc, hỏi, “Tề Mộc Dương, giờ cậu cảm thấy thế nào?”

Ta sợ hắn đã khôi phục bình thường, nếu vậy thì những lời vừa rồi của ta quả thực có chút không thích hợp.

Nhưng hắn chỉ cúi đầu ghé vào người ta, hô hấp nóng rực phun đều đều lên cổ ta nóng ran. Lại nhìn đồng hồ đã thật sự muộn, ta đẩy hắn ra, hỏi, “Cái kia, cậu có thể chờ một mình trong nhà không? Cơm trưa tự làm, nếu không được thì gọi ở bên ngoài mang đến. Có được không?”

Hắn không nói lời nào, liều mạng dính chặt như muốn treo lên người ta.

Ta đi rửa mặt đánh răng hắn liền theo sau, ta đi giày hắn cũng đi giày, tất nhiên vẫn là giày của ta.

Thời điểm ta muốn đi hắn liền chặn ở cửa. Ta thật sự bước ra ngoài hắn cũng không nháo, nhưng giây phút ta đã đi đến cửa tiểu khu rồi chạy ngược trở về, mở cửa ra, hắn vẫn đứng yên ở huyền quan như vậy.

Ta phục rồi.

Nôn nóng nói lỏng caravat, cuối cùng ta cũng không còn cách nào khác, đành phải đem hắn cùng đến công ty, trên đường đi mới phát hiện mang theo hắn là quyết định chính xác. Hôm nay là thứ 7, ta làm tăng ca cả ngày, buổi tối cũng phải ngủ ở công ty. Được cái công ty ngày thứ 7 vô cùng vắng, trừ bỏ ta chỉ có cùng lắm là mười người khác nữa, trong văn phòng cũng không có đồng sự nào cho nên ta đem người ngoài đến cũng không có vấn đề gì.

Quả nhiên bởi vì quen ta, nên bảo vệ dưới lầu dễ dàng để Tề Mộc Dương đi vào công ty. Ta đến canteen ăn sáng, hai người cùng ăn bánh bao, ta còn mua thêm cho hắn sữa đậu nành. Hầu hạ hắn như vậy đến mẹ ta có khi còn bất mãn, không chừng tức giận quá mà trực tiếp đập quan tài đi ra bóp cổ lòi ta theo luôn.

Lúc giữa trưa khi nhờ hắn gọi điện gọi cơm bên ngoài, ta ngoài ý muốn thấy hắn rành mạch rõ ràng đọc địa chỉ công ty chúng ta.

Ta kinh ngạc nhìn hắn, không nói chuyện.

Tề Mộc Dương cười, sau đó cúi thấp đầu, nửa ngày sau mới nói,

“... Đoạn.”

*Ở chương 2 có đoạn đi Tề nói sẽ mời cha mẹ Đoạn đi ăn cùng, ta nghĩ cái này là tác giả nhầm lẫn, vì về sau gia cảnh Đoạn có viết cha mẹ của cậu đã mất lâu rồi.

5. Chương 5

“Đoạn...”

Tề Mộc Dương quần bách cúi đầu, đột nhiên kéo quần mình nói, “Quần chật quá!”

Ta sưng sốt, cảm đại khái là đã rút thẳng xuống sàn nhà, loại chuyện này là chuyện gì a

~“Lại đây!” Ta ngoắc ngoắc tay bảo hắn đứng giữa hai chân ta. Trong văn phòng cầm hút thuốc, ta chỉ có thể ngậm một đầu trong miệng cho đỡ thèm, cũng không châm qua. Ta hí mắt cời bỏ đai lưng của Tề Mộc Dương, đem bàn tay vói vào trong quần hắn, dùng lực banh quần bò bó chặt ra.

Ta cũng muốn khiêm tốn, thể nhưng nếu có thể thì vẫn nên nói nha. Tỷ như dáng người ta đặc biệt tốt, eo thon chân dài, theo thuyết pháp của em gái cùng công ty thì đó là tiêu chuẩn hoàn hảo của người mẫu lí tưởng. Nói đến đây cũng có điểm quá phận, ta có chỗ nào so sánh được với người mẫu a. Người ta đẹp để từ phòng tập thể thao đi ra, ta đây là từ sân bóng rổ và xe điện ngầm luyện thành, không thể cùng đặt lên cân được.

Dáng người Tề Mộc Dương cũng không sai, chỉ có điều hông hơi đầy đặn một chút. Ta lại không thích mặc đồ rộng rãi, bình thường đều mặc quần bò bó sát người, hắn mặc vào đương nhiên không thích hợp. Đương nhiên ta cũng có tây trang, nhưng chỉ có một bộ mà thôi, để dành khi nào gặp sếp lớn thì mặc. Ta còn không dám mặc thì làm sao mà dám đưa cho Tề Mộc Dương mặc được!

Ta dùng lực kéo giãn lưng quần thành ra mặt trước lại khó chịu, Tề Mộc Dương rên rỉ một tiếng, ngón tay nắm chặt cánh tay ta.

“... Phía trước, phía trước cũng chật.”

Ta nheo mắt cúi đầu lại gần, thầm nghĩ không ổn, hình dạng tiểu điều của hắn ta đều thấy được hết.

Ta nhìn nhìn bên cạnh, trong văn phòng một người cũng không có. Dứt khoát đem quần hắn tuột ra, nói, “Giờ cứ như vậy đi, buổi tối sẽ đi mua quần áo cho cậu.”

Tề Mộc Dương cũng không nói chuyện, chỉ nhẹ nhàng cọ cọ trên người ta. Ta một tay nhanh chóng thao tác trên máy tính, tay còn lại giữ lấy Tề Mộc Dương, ngăn cho hắn lộn xộn.

Hắn cứ như vậy không mặc quần ngồi trên đùi ta, trừ bỏ tư thế bất nhã thì cũng dịu ngoan nghe lời.

Một lát sau hắn xoay người, tò mò nhìn máy tính.

Ta nói, “Cậu biết dùng máy tính sao? Những máy kia đều có thể dùng, ra chơi đi.” Dù sao dữ liệu trong máy tính công ty đều được lưu tự động trong ổ cứng, cũng không có gì cho hắn xem trộm.

Tề Mộc Dương thực sự đứng lên, một lát sau ta liền tiếng chuột “Click click”.

Hắn thực im lặng nửa giờ đồng hồ, ta cũng tò mò hắn đang xem cái gì liền lặng lẽ đi đến phía sau hắn, rình nhìn màn hình.

Ta phát hiện hắn thế mà lại đang đọc kinh Phật.

Tề Mộc Dương phát hiện ta đứng sau cũng không quay đầu, động cũng chưa động, nửa ngày sau mới bắt đầu cùng ta nói chuyện.

“Anh biết không? Thực ra thì tên thật của Mộc Kiên Liên nghĩa là củ cải, Đại Mộc Kiên Liên là đại củ cải, bởi vì kiếp trước y bị ghen củ cải chết.” Tề Mộc Dương nhìn chằm chằm vào màn hình, nói, “Có thú vị không?”

Thú vị cái đầu người!

Bất quá trước đây ta từng nghe qua, gốc tử thích nhất là nói mấy chuyện cổ quái khó hiểu với người khác.

Đúng lúc này nhân viên giao hàng gọi điện thoại, ta dặn Tề Mộc Dương chờ ở trong này, sau đó ra ngoài khóa cửa đi lấy đồ.

Lúc về vừa mở cửa, ta phát hiện Tề Mộc Dương vẫn ngồi ở chỗ cũ. Ta thu thập văn kiện trên bàn một chút để có chỗ ăn cơm, trời quá nóng, ta mới chạy một lúc mà vẫn đổ mồ hôi như tắm. Cầm một lon coca, ta ngửa đầu uống sạch, sau đó lắc lắc đầu gọi hần lại đây ăn cơm. Nhưng hần vừa đứng lên ta nhận không được khụ một tiếng, hơi ga xông cả lên khí quản, thiếu chút nữa thì sặc chết.

Chẳng biết từ bao giờ hần đã đem cả quần lót cởi ra, cứ như vậy trần truồng đi tới.

Chắc hần quần lót mặc cũng không thoải mái, bằng không hần cũng không cởi ra như vậy.

Ta nhanh chóng kéo rèm, khóa cửa lại. Bên phòng trực có một cái chăn đã lâu ta không dùng, bên trên đã mốc xanh mốc đỏ nhưng cũng không xấu hổ ném qua cho Tề Mộc Dương. Vì đang là mùa hè nên ta cũng không dư áo khoác cho hần đắp chân, nghĩ nghĩ một lúc, thôi cứ để cho hần “thiên nhiên” như thế vậy.

Lúc ăn cơm ta không kìm được liếc nhìn nơi kia của hần. Tối qua mơ mơ màng màng nên không thấy rõ, thế nhưng nam nhân tâm lý kì dị này lại khiến ta tò mò.

Không lớn bằng của ta a

~Kết luận xong có chút đắc ý, ta còn tự thưởng cho mình năm cái sủi cảo.

Cơm nước xong ta cũng lười thu dọn, lại về bàn máy tính tiếp tục công tác. Không biết có phải ảo giác hay không, ta nghe được Tề Mộc Dương nhẹ nhàng thở dài. Thanh âm mỏng manh, chớp mắt đã thành hư ảo.

6. Chương 6

Buổi chiều, Tề Mộc Dương nằm trên ghế sofa của công ty co quắp ngủ. Ta tắt điều hòa đi, đề phòng lúc tỉnh hần cảm thấy lạnh.

Trong văn phòng thoáng chốc trở nên nóng bức, ta sờ soạn máy tính một lúc liền đau đến ửng đầu, thậm chí nghĩ đi ra ngoài hóng gió cho thoải mái.

Ta không thêm giữ hình tượng ngồi xõm thẳng trên mặt đất, lưng dán chặt vào tường để hạ nhiệt.

Nhìn không được bắt đầu hồi tưởng lại Tề Mộc Dương của trước kia. Trước đây hần cũng không phải người như vậy, trong ấn tượng của ta, Tề Mộc Dương luôn là nam tinh anh mặc tây trang trắng thớm, chung quanh đều là người của những xí nghiệp danh giá. Cả người hần toát ra một loại lãnh ý cao cao tại thượng, người khác chớ lại gần. Hần và ta là hai người khác nhau một trời một vực, vốn không nên có mối dây liên hệ nào.

Nhưng đúng là vận mệnh trêu người, ai mà ngờ được con người tuổi trẻ tài cao, giỏi giang anh tuấn kia lại có ngày biến thành bộ dáng này, cả người trần truồng cũng không cảm thấy xấu hổ.

Ta đột nhiên muốn hút thuốc, trong lòng cảm giác không rõ là cao hứng hay khó chịu.

Buổi tối hôm đó chúng ta hai người chen chúc trên một chiếc giường, trong phòng không mở điều hòa chỉ có cửa sổ nhưng nhiệt độ vẫn như muốn đòi mạng.

Tề Mộc Dương hiển nhiên là loại công tử từ phòng điều hòa đi ra, ngày hôm qua tốt xấu gì thì vẫn còn được tắm, hôm nay ngay cả nước lạnh cũng không có nên không thích ứng được, ở trên giường nhúc nhích không yên.

“Tôi đi múc nước, cậu tẩy sơ qua một ít.” Ta đành đem nước mình dự trữ để rửa mặt tới, nói với hần, “Cậu tự tẩy móng rửa chân được không? Nơi này không có cách nào tắm được cậu chịu khó một chút, ngay cả tôi cũng hai ngày rồi không rửa qua, quả thực thối muốn chết.”

Tề Mộc Dương sưng sốt một chút, nhìn ta hỏi, “Em có được đánh răng không?”

“Được.” Ta cắn răng mắng, “Trước dùng bàn chải của tôi đi, cam đoan tôi không mắc bệnh truyền nhiễm nào hết, cậu có thể an tâm.”

Tề Mộc Dương do dự một chút, đoạn quay người đi rửa mặt.

Buổi tối hôm đó trời cực kì nóng, bên cạnh còn có một đại nam nhân, ta cảm giác như nằm trong hỏa lò, lăn qua lăn lại cũng không ngủ được. Hơn nữa người nằm bên còn thích dựa vào người ta, vô luận đẩy thế nào hắn cũng bám riết không ta, như trâu cày giữa đường, đuổi thế nào cũng không nổi.

Nửa đêm ta nóng quá chạy ra ghế sofa nằm. Sofa lạnh lạnh thấm vào da khiến ta nhẹ nhàng thở ra, neho mắt lại muốn ngủ tiếp. Kết quả là tên kia đang nằm trên giường cũng lồm cồm bò dậy, trong bóng đêm chuẩn xác tìm đến chỗ ta, nghiêng mình nằm sấp lên người ta ở trên ghế.

Tư thế thoát nhìn giống như hai chúng ta đang ôm nhau, thực sự quỷ dị. Cũng may trong nháy mắt hắn nhào đến kia ta đã nhanh nhẹn chen tay vào lồng ngực hắn định đè lên, đồng thời lạnh lùng nói, “Đừng nháo nữa, về ngủ đi!”

Hắn có chút khiếp đảm, thân thể hơi run run nhưng vẫn cố chấp dính chặt vào ta, còn bối rối hôn lên miệng ta một cái.

Tên gốc này, dám xem ta là tiểu cô nương nhà người?

Khí lực của ta so với hắn lớn hơn, mỗi ngày đều trải qua huấn luyện địa ngục trên tàu điện ngầm tuy không đủ để thường nhân như ta có cơ bắp cường tráng, nhưng đương nhiên đối với vị thiếu gia nhà giàu này thì quá đơn giản. Ta dễ dàng tóm lấy gáy Tề Mộc Dương, xách hắn lên như xách chim non đem ném lên giường, uy hiếp nói, “Cấm lộn xộn, ngoan ngoãn ngủ cho tôi, có hiểu không hả?”

Tề Mộc Dương bị “bạo hành” nằm im trên giường, không dám nhìn ta, còn giống như có điểm phát run.

Ta lại trở về sofa, nằm ngửa thoải mái, một tay đặt lên trán, chỉ chốc lát sau liền thật sự ngủ.

Ngày hôm sau thẳng đến tám giờ ta mới tỉnh lại, thu thập đơn giản một chút liền đi canteen ăn cơm, sau đó đánh thức Tề Mộc Dương còn đang ngủ say, mua cháo cho hắn uống.

Đồng sự chín giờ đến giao ban, quyết toán hết công việc xong ta quyết định dẫn Tề Mộc Dương đi mua chút đồ dùng và quần áo. Đương nhiên sẽ không đến mấy trung tâm thương mại lớn mua mấy thứ đồ đắt tiền, ta cảm thấy mua ở những cửa hàng bình dân là được rồi, vừa tiện nghi lại thoải mái. Đến khi đi Tề đến đón chỉ cần cho hắn mặc lại tây trang của hắn lúc trước là được.

Ta mang theo Tề Mộc Dương đến mấy quán vỉa hè cò kè mặc cả, hắn vừa đi vừa cúi đầu tựa hồ phi thường ngưỡng mộ. Có đôi khi thanh âm ta hơi lớn hắn còn quần bách khẽ kéo quần áo ta, thấy ta không phản ứng gì cũng không lên tiếng.

Mua quần áo xong ta còn nhớ rõ phải đến tiệm thuốc mua thuốc tẩy giun, ngày đầu tiên tới nhà ta hắn đã nói mộng ngứa nha, vừa nghe đã biết trong bụng có giun đũa. Ta đến tiệm thuốc hỏi mua, người bán hỏi ta cho trẻ con hay người lớn uống, ta không nhiều lời chỉ tay vào Tề Mộc Dương đứng đằng sau, nói,

“Cho cậu ta uống.”

Mặt Tề Mộc Dương đỏ lựng như mồng khỉ, nửa ngày cũng không nói nên lời, gắt gao bấu vào vạt áo ta sống chết cũng không buông. Ta giải thích thêm một chút, ý tứ hắn là gốc tử nên đối với xã giao có vấn đề, sau đó tùy ý để hắn lôi ta đi.

Nhưng vừa về đến nhà Tề Mộc Dương bắt đầu đỡ chứng, làm thế nào cũng không chịu uống thuốc.

Ta khuyên bảo, “Cái này không phải thuốc, không đáng đâu. Là đường đó nha, ngọt lắm~”

Tề Mộc Dương, “...” Người lừa gốc tử à?

Ta nói, “Thật đó, không tin cậu ném thử xem, nếu đắng chúng ta sẽ không uống nữa, được không?”

“...”

“Có uống không?”

Lắc đầu.

Ta vỗ bàn trừng mắt, “Uống hay không uống!!!”

Tề Mộc Dương dứt khoát quay đầu chạy.

Đời nào ta lại để hần thoát dưới trướng của mình như vậy, tay cầm thuốc chạy đuổi theo, rốt cuộc cũng chặn được hần ở trước cửa phòng ngủ. Ta thuận tay khóa cửa lại, nói, “Cậu ngoan ngoãn uống vào cho tôi, không được trách tôi bạo lực.”

Tề Mộc Dương quần bách lắc đầu định giải thích gì đó, nhưng ta căn bản không muốn nghe hần vô nghĩa, trực tiếp túm sau lưng hần ấn lên giường.

Tề Mộc Dương sửng sốt một lúc, sau đó ra sức giãy giụa. Ta ghì chặt người hần xuống, dễ dàng kiềm chế hai tay hần, cầm thuốc nhanh như cắt nhét vào miệng.

“Em không phải... khụ khụ, em không...” Hần vừa nói nói ta liền đẩy thuốc vào miệng hần, hần liều mạng cự tuyệt nhưng không giãy ra được, cuối cùng đành nhận lệnh há mồm, đem thuốc nuốt xuống.

Ta vẫn duy trì tư thế như vậy đến khi nhìn thấy hần nuốt thuốc xuống xong mới buông tay ra.

Ta hiện tại cười trên thất lưng hần, chỉ thấy mặt và cổ Tề Mộc Dương đỏ au, lồng ngực phập phồng. Một lát sau hần quay đầu nhìn ta, ánh mắt ướt sũng, một bộ dáng chuẩn người bị chà đạp.

Trì độn như ta cũng hiểu được tư thế này có chút bất nhã, nhất thời có điểm xấu hổ vội vàng đứng dậy, trùm mặc đi đến nhà tắm tắm nước lạnh.

7. Chương 7

Nước lạnh cũng không thể làm ta bình tĩnh lại. Ta đứng dưới vòi sen để mở, tựa lưng vào tường lạnh lẽo, ngửa đầu, cảm hạ thể chính mình trong phòng tắm tự an ủi. Thứ giữa hai chân vừa nóng lại vừa cứng, ta hung hăng xoa nắn, trong đầu ảo tưởng một người có làn da trắng muốt bị ta đặt dưới thân, ta chế ngự hai tay hần, tách hai đầu gối hần ra, thân mình đỉnh vào giữa hai chân người nọ. Nhìn đến bộ vị riêng tư của hần không khỏi bật ra rên rỉ đáng xấu hổ.

Ta phát hiện người trong mộng kia là Tề Mộc Dương, bởi trừ bỏ hần ta tựa hồ chưa từng khi dễ qua nữ hài tử nào như vậy. Biết được điều ấy ta có điểm hổ thẹn, vội vàng phát tiết sau đó tiếp tục tắm.

Chẳng lẽ nên đi tìm bạn gái rồi? Tuổi ta cũng không còn nhỏ, về sau còn muốn kết hôn, hiện tại không đi tìm người đàm luận ái dục đến khi nhan sắc phai tàn chắc chẳng còn nữ nhân nào đoái hoài đến mất.

Cho dù ta là một người thực anh tuấn nhưng từ trước đến nay vẫn chưa có cô gái nào để ý đến cả. Cái gì mà “Chỉ thích người chứ không coi trọng tiền bạc của người” đều là thứ vô nghĩa, như ta làm ví dụ, không xe không nhà sẽ không ai thích một quý nghèo. Mẹ ta trước khi lấy cha cũng từng nghĩ như vậy, nhưng chung quy lại tình yêu không đánh được cuộc sống nghèo khổ. Ta luôn nhớ rõ mỗi khi hai người rít gào lớn tiếng cãi nhau, trong cảnh tượng đó, chưa bao giờ ta thấy họ nói với nhau ba chữ “Ta yêu người”

Quên không nói, vào năm ta thi đại học, mẹ ta đã uống thuốc chuột tự tử. Nàng bị suy thận trầm trọng, một tuần đều phải chạy thận hai lần, một lần đã mất hơn năm trăm, khi đó nhà chúng ta không có nhiều tiền như vậy, tiền thuốc men trước đây cũng đã phải bán nhà để mua, hơn nữa còn vay nợ ở bên ngoài. Mẹ ta chết đi, ngay cả tang lễ cha cũng không thể tổ chức, ông khóc cả một đêm, sau đó gọi ta đến bên người. Cha ta nói, nếu sau này ông chết đi, tuyệt đối không cần làm rườm rà, chỉ cần có bình tro cốt là được.

Ta ần ần có cảm giác không lạnh, nhưng là lúc ấy quá sợ hãi, căn bản không dám nghĩ nhiều, chỉ có thể ngồi xổm bên cạnh ông cùng nhau khóc.

Kết quả là sáng hôm sau, cha ta đi theo mẹ. Trong nhà một phen tiền cũng không có, còn tổ chức lễ tang cái gì?

Khi đó ta thật sự rất hận cha ta. Sắp sửa thi đại học đột nhiên không còn một người nhà nào, những chỗ thân thích cũng chỉ nhắm mắt cho qua, bắt đắ dĩ mới có thể cho đến ngủ. Trống rỗng nhất là tối những

ngày cuối tuần, khi người khác đều về nhà riêng mình ta lạc lõng không chốn nương thân. Ta thậm chí còn từng nghĩ, nếu khi đó cha mẹ không chết, có phải ta sẽ có cơ hội được thi đại học? Để rồi nhân sinh của ta liệu có thể hay không khác với hiện tại?

Ta đứng trong phòng tắm, xoay người rửa mặt. Dòng nước chảy dọc theo má, như giọt lệ đầy vui.

*Ta cảm giác tác giả lại quên mất tình tiết Đoạn có một đứa em gái rồi ToT

Buổi tối sau khi Tề Mộc Dương ngủ ta liền ra phòng khách mở phim “bậy bạ”. Nam nhân độc thân chỉ có mỗi điểm ấy là ưu việt, muốn xem cái gì thì xem, đương nhiên nhớ chỉnh âm thanh nhỏ nhỏ xuống là được. Trong tủ lạnh chỉ còn một lon bia cuối cùng, ta mở ra vừa uống được một ngụm cửa phòng ngủ bất ngờ cũng bị kéo mạnh.

Ta “phốc” một tiếng, tay chân cuống quýt tít mù.

“Quay lại ngủ nhanh!”

Tề Mộc Dương lắc lắc đầu, nhìn sang màn hình TV liền có chút sững sốt, sau đó biểu tình phức tạp quay đầu nhìn ta.

Xú tiểu tử này ngứa da a, mỗi lần ta không muốn hấn làm gì hấn đều kiên quyết phải làm bằng được. Ta khó chịu tắt TV, lấy điện thoại ra gọi cho dì Tề, muốn hỏi xem khi nào thì nàng đến đón con trai quý của nàng về nhà.

Nhưng ta còn chưa kịp gọi Tề Mộc Dương đã quỳ gối xuống đất, tới gần ta nói,

“Anh đang xem cái gì?”

Xem cái đản người!

Tâm tình bị quấy phá vô cùng không tốt, ta trợn mắt không thèm để ý đến hấn, tiếp tục cúi đầu tìm số điện thoại của dì Tề. Thời tiết rất nóng, ta lại uống một ngụm bia, còn chưa kịp nuốt xuống liền cảm giác Tề Mộc Dương xán lại hôn ta một cái, như muốn hút bia trong miệng ta.

Ta thật sự nổi điên, lại cảm giác phun bia ra có điểm thất lễ. Nhấn nạt hít hít thở thở muốn nổ khí quản, dùng lực nuốt bia trong miệng xuống xong liền đẩy hấn ra, hô, “Cậu muốn làm cái gì?”

Hỏi nhỏ: Trước khi sang chương thứ chính, các nàng nghĩ bộ này ai công ai thụ nha =))))))

8. Chương 8

Đôi mắt Tề Mộc Dương rất lớn, đồng tử đen láy thẳng tắp nhìn ta, há mồm nói, “Đoạn, thân thân em.”

Ta không để ý đến hấn, vươn tay hướng hộp giấy bên cạnh rút ra một tờ giấy, xoa xoa miệng, nói, “Cậu đừng nháo nữa.”

Tề Mộc Dương bưng bình cọ cọ trên người ta, vừa rồi xem phim ta có điểm phản ứng, hiện tại vẫn chưa nhuyển xuống. Hấn dùng thân dưới cọ xát lên người khiến ta chấn kinh, nhất thời không nghĩ đến việc phải đẩy hấn ra, lảng lảng đón nhận động tác điên cuồng của hấn.

“..... Cáp.....” Tề Mộc Dương kích động đến mức cả người run rẩy, há miệng hít thở, hai tay giao nhau cầm vạt áo, ý định cởi chiếc t-shirt rộng thùng thình trên người. Ta lúc này mới phản ứng trở lại, vội vã chế ngự tay ngăn không cho hấn cởi áo.

Tề Mộc Dương dùng lực giãy giụa, vẫn là đem quần áo cởi hết xuống. Hấn giống như chó nhỏ liếm liếm mặt ta, nói, “Đoạn, dùng cái kia tiến vào cơ thể em, được không?”

Hấn chỉ chỉ vào màn hình phía sau, đoạn phim đang đến cảnh kịch tính cao trào, nam nhân cường tráng tách mở chân nữ nhân, để phân thân vào chỗ đó, hỏi muốn ta đi vào sao.

Nữ nhân trên trán đều là mồ hôi, làn da trắng như tuyết, thanh âm nức nở nói “Muốn”

Ta tìm điều khiển từ xa, tắt TV. Tề Mộc Dương an vị trên đùi, cùng mặt ta đối mặt. Hắn cũng đã cương, bởi vì kích động nên mồ hôi nên chảy tới trên người ta đắp dính.

Ta phát hiện ta vậy mà ta lại không hề có ý nghĩ đẩy hắn ra, thậm chí lúc hắn không ngừng cọ xát thân thể, ta còn hưởng ứng đè lại eo hắn, cùng hắn đưa đẩy.

Ngốc tử không thể gọi ra tính dục của nam nhân sao? Đương nhiên không phải, nữ ngốc tử trần trụi trên đường cái cũng sẽ mặc danh hấp dẫn thì ngược dục của nam nhân. Vị đồng nghiệp bất quãi còn từng nói cấp trên thích nhất cùng ngốc tử làm. Lại tỉ như— ta, ta hiện tại rất muốn sờ sờ người này.

Trên thực tế là ta quả thật đã làm như vậy.

Tề Mộc Dương cao một mét tám mấy, bị ta nắm eo nhấc lên, thô lỗ áp đến trên sofa.

“...”

Hắn sợ đến mức hô hấp ngừng trong giây lát, giống như bị người khác bóp chặt cổ, sau đó đột nhiên hoảng hốt thở ra. Tề Mộc Dương dồn dập hít thở, thế nhưng ta mơ hồ cũng không có nghe đến, chỉ dựa theo bản năng đem hắn gắt gao đặt ở dưới thân, sau đó dùng đầu gối tách hai chân hắn ra.

Lúc ta xem TV đều không thích bật đèn nên trong phòng ánh sáng mờ昧, ta nắm đầu gối hắn kéo sang hai bên, phía dưới Tề Mộc Dương liền triệt để bại lộ.

“—a!...” Tề Mộc Dương giật bắn người, mông đều rời khỏi sofa. Hắn xấu hổ giãy giụa, chân cũng muốn khép lại lui về, “Không, từ từ, ách! Đoạn! Đoạn...”

Ta lôi kéo hắn về phía mình, đem hai chân hắn vòng lên thắt lưng sau đó mạnh mẽ xoay người xuống phía dưới, dùng địa phương cứng rắn nóng rực của mình mà chống đỡ hắn.

Tề Mộc Dương run đến mức không thở nổi, bị ta đỉnh đến nơi mẫn cảm liền hét lên một tiếng, phía trước rất nhanh liền rỉ nước. Bởi vì quá nhanh nên ta lấy tay sờ sờ một chút, trên tay cảm xúc ẩm ướt, không thể biết là mồ hôi hay tinh dịch.

Tề Mộc Dương dùng lực ôm lấy ta. Ngón tay của ta men xuống dưới, chạm đến huyệt khẩu của hắn, chỗ đó bị ta đụng vào càng co rút lời hại. Hắn ở bên tai ta lớn tiếng thở, không biết là do lực đạo trên tay ta làm hắn đau hay thích thú. Đột nhiên Tề Mộc Dương khóc nhẹ một tiếng, thanh âm kia suýt nữa khiến ta không trụ nổi, tay càng dùng lực xoa nắn, sau đó hắn liền bắn.

Thời điểm hắn bắn ta vẫn không buông tay, ngược lại càng dùng lực chà xát dương vật của Tề Mộc Dương, còn thịt trong tay giống chủ nhân của nó run rẩy không ngừng. Tề Mộc Dương run run đến gần bên tai ta nói.

“Đoạn... Ngừng, chờ một chút, đợi đã,.....”

Thanh âm của hắn nhỏ đến mức cơ hồ có thể bỏ qua, dù sao cũng là hai nam nhân cùng một chỗ đánh pháo, không làm thì khẳng định nghẹn chết. Ta nghe được cũng coi như điếc, thậm chí phải nhanh lên mà phát tiết đi ra.

Tề Mộc Dương bị ta đặt ở dưới thân, phía sau lưng bị ma sát đau đến lợi hại. Hắn nâng tay lên ôm lấy cổ ta, thanh âm khàn khàn cầu xin.

“Đoạn, không..... Anh, anh có muốn tiến vào hay không? Chờ một chút... đợi đã...”

9. Chương 9

“Ngốc tử...”

Ánh mắt Tề Mộc Dương tràn đầy cầu xin ướt át, hần há miệng, thở dốc dồn dập,

“Em còn chưa làm sạch...”

Ta chần chừ, tay chế trụ trên thắt lưng hần cũng dừng một chút, hỏi, “Chỗ nào... chưa làm sạch?”

Tề Mộc Dương xấu hổ nhắm mắt lại, chân kẹp chặt eo của ta, một bộ dạng sắp khóc. Hần kéo tay ta sờ đến địa phương giữa hai chân mình.

Ta có chút kinh ngạc. Kì thật ta vẫn biết nam nhân cùng nam nhân phải làm như thế nào, chẳng qua đó là thật lâu trước kia tình ngờ nghe được nên đã quên. Hần kéo tay ta đụng đến chỗ đó ta mới đột nhiên nghĩ tới, nhất thời có điểm xấu hổ.

Tề Mộc Dương bị ta sờ vẫn run rẩy, thanh âm khàn khàn, bao hàm tình dục nói,

“Anh giúp em lộn ngược.”

“...” Ta không nói chuyện, chỉ là lật người hần lại, để hần dùng khuỷu tay và đầu gối chống đỡ cơ thể.

Tề Mộc Dương hưng phấn đến phát run, eo hần sụp xuống, làn da nõn nà trong màn đêm dường như có thể trắng đến phát sáng. Hần ghé vào trên sofa đong đưa eo, như dã thú phát tình mà không ngừng thở dốc rên rỉ.

Ta chợt nói, “Tề Mộc Dương, thật ra cậu cũng không ngược, đúng không?”

Những lời này như cái nút khiến Tề Mộc Dương lập tức im lặng, không dám phát ra một điểm âm thanh, tựa hồ ngay cả hô hấp cũng ngừng lại.

Ta tiếp tục nói, “Hoặc là cậu đã không ngược nữa rồi? Gần đây mới thanh tỉnh sao?”

Ta tuy nói như vậy nhưng trong lòng vẫn biết điều đó không có khả năng. Tề Mộc Dương không phải đồng tính luyến ái, dù có phải hần cũng không có khả năng sẽ coi trọng ta. Trước kia dù quen biết nhau nhưng hần quanh năm chưng ra bộ mặt lạnh lẽo sắc bén, cũng không có khả năng lắc lắc cầu ta sờ hần như hiện tại.

Ta chỉ là trong lúc nhất thời không biết nên nói gì, tùy tiện hỏi thử hần vài câu.

Tề Mộc Dương đại ra, hần kinh ngạc đứng lên, hoảng hốt vừa rồi trong nháy mắt liền biến mất không thấy. Hần thương tâm nhìn ta, nghiêm túc nói,

“Phải, em không ngược... Em thật sự không ngược...”

Ta thở dài bước xuống khỏi sofa, muốn đi tìm điều thuốc hút cho thanh tỉnh. Nhìn bộ dáng hần như vậy, khẳng định là trước đây bị đả kích rất lớn, không thì sẽ không có khả năng vừa bị hỏi “Người có phải ngược tử hay không?” lại có cảm giác cái gì đó chợt vỡ ra.

Ta vừa đi, Tề Mộc Dương cũng tiến lại. Phía dưới của ta còn cứng rắn, quả thật không có mặt mũi, liền vẫy tay với hần, nói,

“Được rồi, về phòng ngủ đi.”

Tề Mộc Dương không trả lời. Hần quỳ một gối trên mặt đất, biểu tình thực vô tội đem nơi cứng rắn của ta ngâm lấy.

Trong khoảnh khắc ta kinh ngạc đến nỗi quên cả cự tuyệt hay ngăn cản hần, chờ đến khi cảm giác được khoang miệng ấm nóng kia, hối hận liền đã muộn, vô luận ta kéo đầu hần thế nào hần đều không nhả ra.

Hần cắn bản không có kĩ xảo, răng nanh cắn phải ta, còn nôn khan vài cái khiến ta chân tay luống cuống, phi thường xấu hổ.

Nhưng khoái cảm thì không thể không cảm nhận được, cuối cùng ta chỉ có thể từ từ nhắm mắt ngửa ra đằng sau, tay ấn đầu Tề Mộc Dương xuống khiến hần càng ngậm vào sâu hơn nữa.

Thời điểm muốn bắn ta liền đem vật kia rút ra, bất quá vẫn có điểm muộn, tinh dịch bắn cả lên môi và mặt Tề Mộc Dương. Hắn đại ra lấy tay sờ sờ môi, nhất thời không biết phải làm như thế nào cho phải.

Ta vội vã lau sạch tay cho hắn, ý định giải thích.

Tề Mộc Dương lắc đầu, ngả người ôm lấy cổ ta, nằm gọn trong lòng.

Ta cảm giác hết thấy đều giống như một giấc mơ. Cái người kiệt ngạo bất tuân, độc lai độc vãng kia cùng người hiện tại ngoan ngoãn nằm trong lòng ta, thực sự đều là một người sao?

10. Chương 10

“Ngốc tử...”

Ta ôm hắn vào phòng tắm rửa mặt tắm rửa. Tề Mộc Dương phi thường dịu ngoan để nước xối lên tóc, thoát nhìn tội nghiệp như tiểu miêu đi lạc ở ngoài đường chờ người nhìn đến. Mi nhân của hắn vốn cũng không lãnh liệt, chỉ là do công việc và thân phận buộc hắn phải trở nên sắc bén, dần dần tạo lớp vỏ ngăn cách cả nghìn mét với mọi người.

Ta nhớ ngoài phòng khách vẫn còn lon bia liền để Tề Mộc Dương một mình tắm, chính mình đi ra ngoài. Vốn là bia lạnh vậy mà giờ đã có chút nóng, ta buồn bực ngứa đầu uống một mạch, ngón tay dùng lực bóp méo cả vỏ lon, sau đó căn chuẩn ném thẳng vào thùng rác.

Tề Mộc Dương tắm rất lâu, ta cũng không biết hắn ở bên trong làm cái gì. Nhưng vừa rồi trải qua sự việc như vậy, vừa nghĩ đến Mộc Dương liền nhớ tới bộ dáng luống cuống của hắn khi bị ta bắn tinh lên mặt, ta thật sự không dám có dũng khí đi gõ cửa phòng tắm.

Đến khi Tề Mộc Dương rút cuộc cũng từ phòng tắm đi ra, ta lại muốn tắm rửa. Loại thời tiết này một ngày tắm ba lần vẫn không chịu nổi.

Tề Mộc Dương vừa ra khỏi liền vội vàng tránh sang một bên, thoáng cái tựa hồ như hắn muốn cùng ta nói gì đó nhưng dừng lại một chút, cuối cùng cái gì cũng không nói ra.

Một chân của ta đã đặt vào phòng tắm, cảm giác không thích hợp lắm, ta quay đầu đánh giá Tề Mộc Dương từ trên xuống dưới.

Nghĩ nghĩ, người kia lại không mặc quần áo rồi, thôi thì kệ hắn vậy, trời nóng như thế không cái gì là mát nhất.

Ở trong phòng tắm qua loa vài cái đã giải quyết hết mồ hôi trên người, chính là vừa lúc ta chà xát phòng lên người cửa phòng đột ngột bị mở ra.

Ta cũng không giật mình, chỉ coi như Tề Mộc Dương không tồn tại. Giờ không ngoan hơn ta cũng không hơi đâu đi hỏi mấy câu thiếu muối như “Cậu làm gì?” “Cậu muốn làm gì?” với tên ngốc như hắn nữa. Cùng ngốc tử nói chuyện thì nói được cái gì?

Lười quản hắn! Đợi tắm xong phải gọi điện cho dì Tề thôi. Ta có dự cảm nếu Tề Mộc Dương tiếp tục ở lại nơi này, khẳng định sẽ có vấn đề lớn.

Thật là con mẹ nó!

Ta trong lòng mắng chửi một câu, bên tai chợt nghe “Phù phù” một tiếng, Tề Mộc Dương đỡ tường đứng vào bên trong bồn tắm. Bồn tắm vốn rất nhỏ, hai nam nhân cùng đứng cơ hồ muốn dán chặt vào nhau. Tề Mộc Dương thoát nhìn thực khản trương, tay run run chống đỡ, sau đó đột nhiên cầm lấy bả vai ta.

Tay hắn vừa dựa vào vách tường nên có điểm lạnh, chạm vào người khiến hô hấp ta cứng lại. Không biết vì cái gì trong lòng lại phi thường nôn nóng, nóng đến mức khó chịu lộn xộn, thật sự chỉ muốn tùy tâm sở dục mà hung hăng đánh cho tên ngốc tử này một trận, mặc kệ hắn khóc nháo như thế nào.

Đại khái là ánh mắt có vẻ cực kì hung ác, Tề Mộc Dương liều mạng nuốt nước miếng, hầu kết nhấp nhô, biểu tình lấy lòng đáng thương hôn hôn lên cằm ta.

Hắn nhẹ giọng thì thào, ta cảm giác được bản thân căng cứng, thân thể chấn động.

Sau đó Tề Mộc Dương gắt gao ôm lấy bả vai ta khiến ta không có biện pháp kháng cự. Hai nam nhân bên trong bồn tắm nhỏ hẹp thượng hạ giao thiệp, tư thế ái muội thân mật.

Ta khàn khàn nói, “Cậu đừng như vậy... Tôi không phải. Tôi không nghĩ...”

Tề Mộc Dương vẫn hôn khoe miệng ta, hai chân mở lớn, thoát nhìn dụ ngoạn vô hại nhưng trên thực tế lại kẹp lấy eo, không cho ta rời đi.

Buổi tối hôm đó chúng ta thực sự làm.

Nam nhân thời điểm tính dục tràn đầy đều không còn lí trí, ta nghĩ khi đó ta cũng vậy. Một mặt bị làn da trắng nõn cùng diện mạo anh tuấn của Tề Mộc Dương hấp dẫn, một mặt nôn nóng hết cần hầu kết rồi đầu vú hắn, tay không quên xoa nắn cặp mông tròn, hô hấp nóng đến mức như dã thú phát tình.

Ta lấy tay tách đầu gối Tề Mộc Dương ra để hắn tự ôm chân mình, lộ ra địa phương bị che giấu. Ta không biết vì sao thân thể nam tính này lại có lực hấp dẫn trí mạng, trái tim “Phanh phanh” đập, bởi động tác phóng đảng của hắn mà cả cơ thể ta đều run lên kì lạ.

Ta đưa tay hướng ra mặt huyết phía sau của hắn nhu lỏng. Vừa rồi trong phòng tắm có lẽ Tề Mộc Dương đã thanh tẩy một chút, màu sắc so với trước kia ta từng xem qua có phần thâm hơn, hiện tại đã có thể nhét một ngón tay vào.

Tề Mộc Dương khản trương đến mức kẹp chặt mặt sau, ta dùng lực vỗ mông hắn, một lát sau dứt khoát nâng eo hắn lên đặt lên đùi mình để nhìn cho rõ ràng.

Đại khái là mỗi khi làm tình ta đều có loại dục vọng biến thái thi ngược, ta thích nhìn bộ dáng nức nở của Tề Mộc Dương nằm dưới thân, toàn bộ huyết mạch đều sôi trào, tiền diễn vài cái liên động thân đi vào.

Chỗ đó thật chặt, nhìn hắn như vậy ta liền biết đây là lần đầu tiên. Tề Mộc Dương đau đến không dám hô hấp, gắt gao cau mày, biểu tình rất thống khổ. Nếu không phải trong bồn tắm có nước làm trơn không chùng còn có thể chảy máu.

Ta tạm dừng trong chốc lát, lại dùng lực sáp lỏng hai cái. Chỗ đó dưới động tác của ta càng lúc càng thông thuận, Tề Mộc Dương nắm chặt lấy bả vai ta, rên rỉ nói,

“Chậm một chút... Đoạn! Cáp a... Đoạn, đau quá...”

Ta chế trụ eo hắn, dùng lực ôm hắn dậy khiến hắn mặt đối mặt ngồi trên người ta. Tư thế thay đổi có chút trúc trắc, Tề Mộc Dương run rẩy, hai đùi cũng không còn chút khí lực nào, miệng khẽ phát ra thanh âm khiến con người ta mê muội.

“Ân.... Ân a....”

Nhìn nước mắt hắn chảy xuống ta không nhịn được liền hôn lên mắt hắn, sau đó cắn lỗ tai đỏ hồng, không ngừng liếm lỏng.

Hắn thoát nhìn vô cùng đau đớn, ta cũng không động nữa, ngược lại cắn hai điểm đỏ tươi trên ngực hắn. Làn da Tề Mộc Dương rất trắng, bởi kích động mà lồng ngực đều phập phồng, giống như có thể nhìn thấy cả mạch máu của hắn. Ta hô hấp dồn dập, lần đầu tiên cùng nam nhân làm chuyện này nên rất nhanh không nhịn được, cúi đầu nhìn Tề Mộc Dương bắt đầu chậm chậm cứng rắn lên liền biết hắn cũng không còn quá đau, hai bàn tay chế trụ mông Tề Mộc Dương, buộc hắn ở trên người ta tự mình động.

Chờ hắn thích ứng, ta lại ngã về phía trước lấy thân chặn hắn lại, trở về tư thế ban đầu.

Ngốc tử chính là ngốc tử, không có xấu hổ, cũng không biết che giấu tâm tình. Nói thật, Tề Mộc Dương nhiệt tình như vậy, nói cái gì cũng dám nói khiến ta mặt đỏ tai hồng, chỉ có thể dùng lực đỉnh hắc, khiến hắc suyển đến không nói ra lời.

Sau đem Tề Mộc Dương tắm lại một lần nữa, đưa hắc lên giường cũng đã ba bốn giờ. Ta tâm tình phức tạp châm một liều thuốc, hút đến một nửa mới bắt đầu có cảm giác kích động.

Ta nhìn Tề Mộc Dương ngủ, nhân lúc hắc tinh thần hỗn loạn, không ý thức được hành vi lại làm ra sự việc đến mức này.

Hồngбет, làm thế nào để nói cái công đạo với dì Tề đây?

Xem ra tạm thời không nên gọi điện thoại cho nàng rồi...

11. Chương 11

Ta cũng không thích nam nhân. Sở dĩ phát sinh loại sự hoang đường này khả năng rất lớn là lỗi ở ta, ân, ta còn là xử nam, mà khi đó không khí thật sự rất tốt, trong lúc nhất thời kim lòng không được.

Nhưng hiện tại cũng không thể nhẹ nhàng băng qua nói chỉ vì “kim lòng không được” bốn chữ này mà che giấu quá khứ. Buổi tối hôm đó ta đứng ngoài ban công ba giờ đồng hồ, khắp nơi đều là tàn thuốc vương vãi, tâm tình nôn nóng bất an. Nhìn nhìn đồng hồ, phát hiện đã đến sáu giờ liền vội vàng thay quần áo, chạy tới công ty. Ta không đánh răng, râu cũng chưa kịp cạo, cả người lờ lờ nhếch nhác đi đến công ty, mở máy tính ngồi ngắm cả buổi cũng không biết nên làm gì.

Nội tâm có chút sợ hãi, ta không biết nên đối mặt với Tề Mộc Dương như thế nào. Đến khi hắc lấy lại được ý thức mà biết ta đã làm loại sự tình này khẳng định sẽ sinh khí, không chừng còn cho một dao chém chết ta luôn. Thế nhưng tối hôm qua nếu không phải hắc chủ động dụ dỗ tất cả đã không phát sinh gì cả hay sao?

Ta pha một ly café hòa tan, uống xuống hai ngụm, vị café thấp kém thật sự khiến ta muốn phun. Mê mang nhìn chăm chăm màn hình máy tính, ta đột nhiên nhớ tới một chuyện.

Buổi sáng ta cứ đi như vậy, điểm tâm của Tề Mộc Dương thì làm sao? Cửa nhà không khóa, nếu hắc chạy ra ngoài rồi đi lạc mất thì ta phải nói dì Tề như thế nào?

Lại nhìn nhìn đồng hồ, bây giờ vẫn còn sớm. Tạt qua mua hai chén cháo và hai cái bánh bao ở quán bên đường, ta vội vàng chạy thẳng về nhà. Dọc đường đi ta đã nghĩ rất nhiều, dù sao hiện tại Tề Mộc Dương vẫn là ngốc tử, nói không chừng ngày mai hắc sẽ quên hết mọi việc của ngày hôm nay, nếu hắc hỏi đến ta thì chết không nhận là được.

Ta lấy hết can đảm mở cửa nhà, rèm phòng ngủ còn chưa kéo ra, Tề Mộc Dương vẫn còn đang ngủ.

Quán ven đường nên thịt làm bánh bao không tốt lắm, để lạnh sẽ có mùi. Ta bò lên giường muốn gọi Tề Mộc Dương dậy, rèm cửa tuy đã ngăn toàn bộ ánh sáng ở bên ngoài, trong phòng hôn ám nhưng ta vẫn có thể nhìn rõ hai má Tề Mộc Dương phồng hồng. Ta theo bản năng sờ lên trán hắc, không ngờ tới thân nhiệt hắc cao kinh người.

Ta vội vàng lắc lắc bờ vai của hắc, kêu, “Tề Mộc Dương? Cậu khỏe không?”

Tề Mộc Dương còn có thể mở mắt nhưng biểu tình trì độn, nửa ngày sau mới nói, “... Đau.”

“Cậu phát sốt rồi.” Ta nói, “Mau đứng lên, tôi mang cậu đi bệnh viện.”

Ta thực sự chán ghét bệnh viện. Bởi vừa đi bệnh viện khẳng định phải tốn không ít tiền, bình thường nếu ta chỉ cảm mạo phát sốt thông thường cũng chỉ muốn nằm trên giường ngủ, có chết cũng không muốn đi. Nhưng Tề Mộc Dương không phải ta, hắc là công tử quý giá của tập đoàn nổi tiếng nha, vạn nhất bệnh tình có làm sao, ta càng đáng không nổi.

Tề Mộc Dương lắc lắc đầu, thì thào nói, “Không đi. Anh để em nằm thêm một lúc nữa là được.”

“Đừng vô nghĩa, nhanh lên!”

“Không được.” Tề Mộc Dương cau mày, “Em bởi vì mặt sau... mà phát sốt. Anh tình nguyện để cho người khác biết sao?”

Ta nghe mà sững sốt, nghĩ một lát liền nâng hân dậy để uống cháo, sau đó cầm ví tiền ra tiệm mua thuốc hạ sốt. Ra khỏi cửa ta mới bắt đầu thấy kì lạ, lúc Tề Mộc Dương nói chuyện vì sao lại có cảm giác “Bình thường” như vậy?

Ta giải thích đại khái tình huống cho được sĩ, nữ y sư bốn mươi tuổi quý dị nhìn ta sau đó đem ra một đồng thuốc đủ loại, bảo ta về nhà tự đọc cách dùng.

Ta phát hiện bên trong khi chỉ có thuốc uống mà còn có thuốc ngoài da. Đợi Tề Mộc Dương uống thuốc xong ta liền đem quần lót hân cởi ra, để hân ghé vào trên giường để bôi thuốc.

Mặt sau của hân sưng đỏ lợi hại, tại sau khi ta đi hân đã tự mình tẩy qua một lần. Bị ta đặt trên giường, hân có dấu hiệu giãy giụa không muốn ta đụng ngón tay vào mặt sau. Được một lát thì phát hiện tránh không được, đành phải nằm im không nhúc nhích.

Ta bảo hân ngoan ngoãn nằm ngủ, còn ta phải trở lại công ty. Tề Mộc Dương vốn đã nhắm mắt lại, nghe lời này xong đột nhiên kéo lấy cổ tay ta ngã xuống giường, dùng đầu cọ cọ lên ngực.

“Đoạn, ở nhà bồi em có được không?”

Ta hô hấp bị kiềm hãm, dừng một chút, thở dài, lấy điện thoại gọi cho công ty xin một ngày nghỉ.

Hai người chúng ta ở cùng một chỗ, Tề Mộc Dương mê man ngủ. Thân nhiệt hân rất cao, mùa hè còn nóng như vậy khiến ta không thoải mái. Vì thế ta đành cởi áo ngoài, trùm mắt nhìn trần nhà, chẳng được bao lâu cũng thiếp đi.

Ngủ một giấc này đến thiên hôn địa ám, vẫn là Tề Mộc Dương đánh thức ta dậy. Ta quay đầu nhìn ra bên ngoài, phát hiện trời đã gần tối, đồng hồ cũng chỉ bảy giờ rưỡi.

Tề Mộc Dương nói, “Đoạn, ăn cơm đi.”

Ta sờ sờ đầu hân, thấy trên trán toàn mồ hôi liền xuống giường đi tìm nhiệt kế.

Dù sao cũng là người trẻ tuổi, sức khỏe vẫn còn tốt, Tề Mộc Dương đã hạ nhiệt rồi. Tư thế đi lại của hân không được tự nhiên, như là không thể khép chân lại. Ta nhìn hân đi chậm rề rề liền ngồi xổm xuống để hân nằm sấp lên lưng rồi cõng hân ra ngoài.

Tề Mộc Dương gắt gao ôm cổ ta, lén lút thân thân lỗ tai ta, còn tưởng rằng ta không biết.

Tề Mộc Dương lôi kéo ta đến phòng bếp, hân thực sự đã làm cơm rất tốt, đặt quy củ lên bàn, bát đĩa cũng chuẩn bị đầy đủ. Trong lòng ta có điểm xao động, đã từ bao lâu rồi, ta không còn cùng người khác ăn cơm nhỉ?

Ta mở miệng khen ngợi hân, “Ai u, thật không sai nha. Nào đồ ăn nào là cậu làm a?”

Ta cho rằng hân chỉ đặt cơm, còn các món khác đều là gọi từ bên ngoài vào. Mà thực tế thì dù hân thực sự làm vậy ta cũng vẫn khen ngợi hân.

Tề Mộc Dương cười cười, sau đó chỉ vào thùng rác. Ta thấy bên trong có rau dưa này nọ, sững sốt một chút, quay đầu nhìn thấy dụng cụ bếp khi mua cơ hồ chưa từng dùng qua được rửa sạch sẽ. Lúc này ta mới kịp phản ứng lại, hóa ra tất cả đồ ăn này đều do Tề Mộc Dương làm.

“Trong nhà không có muối, em chỉ có thể dùng tương... Không biết ăn có được không?” Tề Mộc Dương rụt rè nói.

Trong tủ lạnh của ta chỉ có hai mớ rau cần, vài quả trứng gà, vài củ cà rốt sứt sẹo, hân hôm qua bị ta ép buộc như vậy, đứng thẳng còn run run, thật không biết bằng cách nào mà Tề Mộc Dương có thể làm tốt được bàn đồ ăn này.

Hắn đưa dưa rồi xới cơm cho ta, ta ném thử, không ngờ ăn thực ngon.

Chúng ta mặt đối mặt ăn cơm, cái gì cũng chưa nói nhưng không khí đặc biệt tốt.

Khi đó ta cũng không biết trong lòng là cảm giác gì, dù sao cũng thực sự cảm động, vành mắt nóng nóng.

Qua một tuần, vết thương của Tề Mộc Dương đã tốt hơn. Hắn quần lấy ta, cọ cọ ở trong lòng, nói với ta mặt sau của hắn đã tốt rồi, muốn ta hôn hôn hắn.

Sau đó ta thực sự hôn hắn, đem hắn ôm đến trên giường, dùng lực duyên nắn đầu vú Tề Mộc Dương, từ phía sau hắn tiến vào.

Mỗi một nam nhân đều có một hình tượng ở trong lòng, ảo tưởng một đời người có thể trải qua cùng nhau như vậy. Tính cách dịu ngoan, biết nghe lời, biết làm cơm, chịu để mình làm. Quả thực nam nhân trong lòng là một tình nhân hoàn mỹ, Tề Mộc Dương trừ bỏ việc không phải nữ nhân thì tất cả các mặt khác đều phù hợp.

Ta đột nhiên có suy nghĩ, mặc kệ Tề Mộc Dương là nam hay nữ, ta thật sự vĩnh viễn cứ như vậy muốn cùng hắn trầm luân.

12. Chương 12

Ngốc tử...”

Ta cùng Tề Mộc Dương trải qua những ngày dài dâm loạn. Mỗi ngày buổi tối hắn đều phải cùng ngủ trên giường với ta, cọ cọ trong lòng, nhả nhụi mà ướt át cùng ta hôn môi.

Có mấy lần ta thậm chí còn dùng caravat trói chặt tay hắn, đem hắn đặt ở dưới thân, tùy ý đùa bỡn. Tề Mộc Dương thường bị ta làm đến khóe mắt hồng nhuận, ầng ằng nước, cắn chặt môi dưới, cơ hồ muốn khóc thành tiếng.

Ban đầu hắn còn cảm giác đau, thời điểm đi vào sẽ không nhịn được rên rỉ, sau này mới dần thích ứng. Ngày hôm qua ta chỉ dùng ngón tay bôi trơn để khuyếch trương hắn cũng có thể bắn ra.

Tề Mộc Dương càng ngày càng miễn cảm, hơn nữa còn thực thích ta hôn hắn. Đương nhiên đây là mình ta thấy thế, bởi mỗi lần ta hôn hoặc cắn lên ngực hắn, hắn đều run rẩy liều mạng trốn về phía sau, bị ta chặn lại sâu trong cổ họng sẽ phát ra tiếng rên rỉ thật nhỏ, mãnh liệt nuốt nước miếng, hầu kết nhấp nhô rõ rệt. Sau đó ta xoa người, cúi đầu cắn lên đầu vú khiến hắn phản ứng kịch liệt, thoạt nhìn giống như không thích ta làm như vậy nhưng quần lót liền ướt đẫm, hơn nữa hắn càng đóng đưa eo nhiều hơn, hai chân cũng kẹp chặt lấy ta.

Nếu liếm cắn càng dài Tề Mộc Dương càng muốn trốn tránh, đầu vú sẽ trở thành màu đỏ. Sở dĩ ta có vài lần trói hắn lại cũng vì hắn tránh né, sau khi chặt chẽ buộc hắn ở tử đầu giường ta liền tách mở chân hắn ra, tìm đến huyết khẩu nóng ướt kia hung hăng tiến vào. Bên tai truyền đến thanh âm Tề Mộc Dương như sắp khóc, “Đoạn...” Sáp vài lần hắn cũng chỉ có thể hàm hồ phát ra tiếng “Àn... A...” rên rỉ.

Chuyện giường chiếu của ta và Tề Mộc Dương ngày càng hợp phách, đồng thời ta cũng ngày càng hoảng sợ cuộc điện thoại của dì Tề. Ta không muốn đem hắn trở về, thậm chí còn muốn lưu hắn lại bên cạnh ta cả đời.

May mắn là, ta không gọi, nàng cũng không chủ động liên hệ. Ta cứ như vậy vừa hoang mang vừa hạnh phúc sống qua ngày.

Mỗi buổi tối về nhà đều có người nấu cơm sẵn chờ ta. Hiện tại ta đã có thể yên tâm để hắn ở nhà một mình. Có đôi khi ta cũng hoài nghi Tề Mộc Dương thật sự giả vờ ngốc để lừa gạt ta, cuối cùng đều tự giễu. Nhà hắn tài bạc triệu, chỉ cần trở về liền không đếm được bao nhiêu mỹ nữ vây quanh. Nếu có người thân,

đầu óc bình thường khẳng định sẽ không lưu lại nơi này với ta. Hẳn có thể có ý đồ gì chứ? Chung quy thì không có nam nhân nào nguyện ý để người dè như vậy.

Ta thời thời khắc khắc đều muốn kéo Tề Mộc Dương lên giường, tuy rằng mỗi tối hơn phân nửa đều là hấn chủ động ký trên người ta.

Tề Mộc Dương không thích bật đèn để ta nhìn, tắm rửa xong trèo lên giường đều sẽ tắt đèn. Đại khái là cảm giác bộ dáng đỏ mặt của mình cũng không tốt lắm.

Hôm nay cũng vậy, tắt đèn xong hấn nhanh chóng nằm lên giường, hôn hôn cầm ta.

Giữa hè trời đặc biệt nóng, ta lại không thể mở điều hòa. Dù ta và Tề Mộc Dương đều vừa tắm qua nhưng mồ hôi vẫn đầm đìa. Không biết vì cái gì Tề Mộc Dương hôm nay đặc biệt chủ động, còn chưa động vào phía dưới của hấn đã liền cứng rắn.

Ta chế trụ gáy hấn lại, kịch liệt hôn môi. Nước bọt từ khóe miệng hai người sắc tình chảy ra. Ta nâng đầu gối hấn lên, đỉnh vào địa phương yếu ớt giữa hai chân, nghe được tiếng nước nở của hấn rất nhỏ, rốt cuộc không nhịn được mà lộ quần lót hấn xuống, ngón tay chen vào kẽ mông ẩm ướt.

Một lát sau ta phát hiện có cái gì đó không đúng, ta miễn cưỡng nâng thân mình lên, Tề Mộc Dương cho là ta đi lấy bao liên ôm cổ ta, khàn khàn nói,

“Không cần, người... trực tiếp vào được rồi.”

Ta hơi gạt tay hấn ra, cũng không nói chuyện. Thực ra ta không phải đi lấy bao cao su mà là ấn xuống công tắc đèn ngủ.

Tề Mộc Dương bị ánh sáng bất thành linh dọa sợ, sửng sốt một hồi mới kịp phản ứng, trở mình muốn bò xuống giường.

Ta cũng sợ ngây người, Tề Mộc Dương cư nhiên lại mặc quần lót nữ.

Cái loại màu hồng phấn có đường viền hoa kia, hẳn là thiết kế dành cho nữ đi?

Ta chỉ biết, trong nhà tuyệt đối không có loại quần lót này.

Ta lập tức phản ứng lại, dè sau lưng Tề Mộc Dương khiến hấn nằm sấp xuống giường, lớn tiếng hỏi,

“Cậu trộm ở nơi nào?”

“Không phải...” Thanh âm Tề Mộc Dương đều rung lên, “Không phải trộm...”

“Đây là quần lót a!” Ta cả giận nói, “Cậu không chê bẩn sao? Vạn nhất chủ nhân quần lót này có bệnh truyền nhiễm thì làm sao? Con mẹ nó, mau cởi ra cho ta.”

Kì thật quần lót kia đã bị ta kéo ra đến tận đầu gối, cơ bản xem như cởi ra rồi. Nhưng ta đại não xung huyết, dùng lực xả quần lót kia xuống, cơ hồ muốn xé rách. Ta cũng không biết vì cái gì lại kinh hoảng như vậy, khi đó trong lòng chỉ nghĩ: Xong, Tề Mộc Dương sẽ không sinh bệnh đi? Trăm ngàn lần đừng...

Tề Mộc Dương ngoan ngoãn để ta cởi quần lót ra, sau đó lập tức nói,

“Đoạn, kia không phải trộm, là em mua từ siêu thị.”

Ta sửng sốt hỏi lại, “Cậu mua?”

“Àn. Em còn đi siêu thị mua đồ ăn, là anh cho em tiền.”

Ta quả thật có để hấn đi siêu thị mua đồ ăn, bất quá vật dụng bình thường hằng ngày vẫn là ta mua.

Ta thở dài nói, “Tề Mộc Dương, đây là quần lót nữ, cậu không nên...”

Nói đến đây ta mới ngớ người.

Cùng gốc tử nói chuyện thì được cái gì a? Hấn thích mặc thì kệ cho hấn mặc vậy.

13. Chương 13

“Ngốc tử...”

Trước kia ta ở một mình, giống như mọi nam nhân độc thân khác sẽ đều đem quần áo bẩn tích góp thành một đống, đợi đến khi thực sự không còn quần áo để mặc nữa mới ném tất cả vào máy giặt.

Từ khi Tề Mộc Dương đến đây, số quần áo cần giặt chợt tăng lên nhiều. Mùa hè càng không thể tồn trụ không thì sẽ bốc mùi, cho nên mỗi buổi tối sau khi hai người tắm xong ta đều không kiên nhẫn đem đi giặt hết. Sau vài lần có lẽ Tề Mộc Dương cũng học được cách dùng máy giặt, bởi mỗi lần đều là ta tắm trước, đợi hần tắm xong ta vào phòng tắm để lấy quần áo bẩn đều không còn nữa.

Phơi quần áo cũng lười, ta luôn tùy ý treo đồ lên giá, mặc kệ quần áo có điệp hay không điệp, chỉ cần để được là được. Thế nhưng Tề Mộc Dương thì không như vậy, hần sẽ thực cẩn thận treo từng món đồ vào móc, xếp ngay ngắn trên ban công, mỗi kiện quần áo đều bày ra khe hở cân xứng.

Ta híp mắt. Cảm giác được người khác chiếu cố quả thực không biết nên hình dung như thế nào.

Nhưng từ khi phát hiện quần lót kì quái kia của Tề Mộc Dương ta bắt đầu chú ý đến tủ quần áo trong nhà hơn, giặt mình phát hiện số lượng quần lót ngày càng nhiều.

Hơn nữa không phải chỉ có mình quần lót nam giới.

Ta dùng tay gầy gầy một chiếc quần có hình dáng kì lạ, nhìn từ trên xuống dưới, từ trái qua phải đều thấy đây là đồ lót đây.

Cái này thì mặc như thế nào?

Ta còn đang tự hỏi, Tề Mộc Dương đã tắm rửa xong. Hần lau lau tóc, đi về phía phòng ngủ. Ta bận rộn đem chiếc quần lọt khe kia nhét vào trong túi áo, tựa người vào tủ, thuận tay phẩy phẩy bụi.

Tề Mộc Dương ôn hòa nói, “Đứng yên nào!” rồi tiến đến một bước, rút giấy vệ sinh lau sạch bụi bẩn trên người ta.

“Uy,” Ta nói, “Cậu hôm nay mặc quần lót gì?”

Tề Mộc Dương không phản ứng lại, một lát sau mới trừng mắt lớn kinh ngạc nhìn ta, mặt dần đỏ lựng lên, lan cả xuống cổ.

“...” Tề Mộc Dương không trả lời nhưng hô hấp của hần đột nhiên dồn dập hần lên.

Ta nhìn cổ hần, “Xoát” một tiếng thân thủ ôm lấy hần, vùi đầu vào hõm cổ.

Ta há mồm cắn, Tề Mộc Dương không phát ra âm thanh, cả người có chút run lên.

Trong nhà không có áo ngủ cho hần, Tề Mộc Dương chỉ có thể mặc đồng phục bóng rổ cũ của ta. Đồng phục rất lớn, dài đến tận đầu gối nên Tề Mộc Dương thường không mặc quần.

Cái này cũng là thuận tiện để ta “hành sự”

Ta còn chưa kịp đem áo hần xốc lên Tề Mộc Dương đã đẩy ta ra, lắc lắc người muốn trốn. Ta nắm tay hần, hôn lên mạch máu xanh nổi rõ nơi cổ tay, không để hần chạy.

Tề Mộc Dương đầu tranh không được cuối cùng cũng đành thả lỏng, ngửa cổ để ta gặm nhấm xương quai xanh, duyên ra những dấu vết đậm sắc. Tay ta đụng đến đùi hần, dùng chút lực tách hai chân ra, vừa cúi đầu phát hiện hần mặc quần lót bình thường.

Chắc là lần trước bị ta dọa sợ.

Nghĩ như vậy, ta vươn tay kéo kéo, thanh âm nhuộm màu tình dục mà trở nên khàn khàn.

“Tề Mộc Dương, quần lót kia của cậu đâu?”

Tề Mộc Dương quần bách cúi đầu, mặt đỏ muốn thiêu, không lên tiếng.

Cởi áo ra, hần hiện tại liền trần trụi nằm dưới thân ta. Ta lấy từ trong túi áo ra chiếc quần lót khe kia, hỏi, “Cái này mặc như thế nào?”

Tề Mộc Dương hiển nhiên không nghĩ tới ta sẽ lật xem tủ quần áo trong nhà. Lấy loại trình độ lười biếng của ta, quần áo phơi xong sẽ tùy tiện ném thẳng vào ngăn, tủ đứng sẽ không bao giờ mở ra đến một lần.

Từ cổ họng Tề Mộc Dương phát ra một loại âm thanh ần ần, hần nâng thân mình lên muốn cướp đi quần trên tay ta.

“Ồ... Trả lại cho em...”

Ta nâng cánh tay né một chút, tay còn lại giữ chặt Tề Mộc Dương. Hai tay hần ta giữ chặt trên đầu, hần bị ép tới không thể động đậy liền quay mặt đi, lồng ngực phập phồng kịch liệt.

Ta nghĩ một lát, sau đó buông tay Tề Mộc Dương ra, tách mở hai chân hần cân nhắc xem nên mặc cái này như thế nào. Tề Mộc Dương bình thường luôn nghe lời hôm nay lại phi thường không phối hợp, tay vừa được thả ra liền động thân muốn đem đồ ở trên tay ta cướp đi.

Ta có điểm không kiên nhẫn, dứt khoát giống như trước trói chặt tay hần lại, đem hần vẩy ở trên tủ đầu giường.

Ta thất nút ngày càng thuần thực, trong lòng có điểm đắc ý nhưng cũng không dễ chịu. Chung quy tư thế này sẽ khiến hần không thoải mái, cánh tay cũng sẽ bị mỏi.

“Không.....!” Tề Mộc Dương bị ta trói chặt bắt đầu cầu xin, “Đoạn... Đoạn, anh không thể...”

Lúc hần nói chuyện ta đã tìm hiểu được chiếc quần này nên mặc như thế nào, tuy Tề Mộc Dương liều mạng kẹp chặt chân nhưng ta vẫn dễ dàng nâng chân hần lên,捏o mất, mặc vào cho hần.

Ta quay sợi dây kia ra mặt sau, dùng lực khê kéo một chút, ma sát địa phương miễn cảm của hần.

Tề Mộc Dương đấu tranh cũng không tránh được liền phát ra một loại âm thanh giống như muốn khóc, sau đó dùng lực phiên thân, quay lưng lại. Tuy rằng không phải lần đầu tiên hần bị ta khi dễ đến phát khóc, nhưng ta vẫn tự biết điểm dừng. Thò tay cởi trói cho hần, Tề Mộc Dương dùng khuỷu tay chống lên trên giường, cả lưng đều đang run rẩy.

Ta liếm hôn tấm lưng bóng loáng của hần, ngón tay lần xuống phía dưới, cuối cùng đụng đến xương cụt thì dừng lại.

Tề Mộc Dương khẩn trương không dám hô hấp, từ tầm mắt của ta còn có thể nhìn thấy lỗ tai hần đỏ bừng.

Ta tìm đến huyết khẩu cực nóng kia, ở bên ngoài nhẹ nhàng đảo quanh. Sợi dây kia cơ hồ không có tác dụng cản trở nào, ta dễ dàng chạm tới địa phương kia, dùng lực ấn một ngón tay vào.

“Tề Mộc Dương.” Ta cắn lỗ tai hần, một lát sau lại dùng đầu lưỡi liếm, ta nói,

“Cậu mặc cái này, để tiện cho tôi thao cậu sao?”

14. Chương 14

Nói ra những lời này đến ta cũng cảm thấy chấn kinh.

Tuy rằng ta bằng cấp không cao, cũng tự nhận mình không phải loại có giáo dưỡng tốt đẹp gì nhưng tuyệt không phải người có thể ở trước mặt người ngoài nói năng thô lỗ như vậy. Đồng sự đều đánh giá ta “Bình thường lãnh lãnh thanh thanh nhưng kì thật tích cách rất tốt.” Trong công ty ta cũng kết giao không thiếu bạn nhậu, ở chung cũng không tệ lắm, chỉ đến khi thực sự nóng nảy mới nói vài câu mắng chửi.

Nhưng đối với Tề Mộc Dương, không biết lí do tại sao, ta sẽ đều không có chủ ý mà dùng ngôn từ trêu chọc hân, có đôi khi xấp xỉ không khác nhục nhã là bao.

Có lẽ là do Tề Mộc Dương được nuôi dưỡng tốt, cũng có thể là do hân thần chí không rõ nên cũng không phần nộ. Mỗi lần bị ta nhục nhã như vậy cũng chỉ mặt đỏ tai hồng, phản bác một câu đều không có.

Ta kinh ngạc trong chốc lát liền lập tức thả lỏng, Tề Mộc Dương đã không thèm để ý, mặt khác cũng không cần lo nhiều.

Về phần ta vì sao lại thô tục như thế, đại khái là nam nhân nào cũng có dục vọng thì ngược nơi đáy lòng đi, đối với người mình thích thường không nhịn được mà khi dễ, giống như trẻ con hồi nhỏ thích kéo bím tóc mấy bạn gái vậy.

Ta tự động đem chỉ số thông minh của mình kéo về thời tiểu học.

Tề Mộc Dương đã quen với ngôn ngữ thô bỉ của ta, lỗ tai ngày càng đỏ, cẳng chân hân cuộn mình hướng về phía trước như muốn trốn tránh nhưng cuối cùng vẫn ngửa cổ ra sau cùng ta hôn môi.

Ta hàm trụ môi hân, đầu lưỡi quấn trong khoang miệng. Khóe mắt Tề Mộc Dương đỏ ửng nhưng vẫn dịu ngoan để ta ngậm lấy.

Ngón tay từ đằng sau rút ra, ta giữ chặt bờ vai xoay người hân lại, sau đó cúi xuống duyên hôn tiểu đầu vú.

Đầu vú là nơi mẫn cảm nhất của Tề Mộc Dương, vừa khê cắn hân đã phát ra tiếng nức nở dồn dập. Tề Mộc Dương dùng mu bàn tay che kín miệng, thân thể không ngừng run rẩy.

Ta bắt chéo hai tay hân ra đằng sau, cả người hân như éch mở rộng ra, vô thức mà kích động.

Hôn hôn đầu vú hân, ngón tay trườn động cũng không nhàn rỗi. Ta cảm giác khuếch trương đã đủ liền dùng chỗ đó thay thế cho ngón tay.

“A...!” Tề Mộc Dương ưỡn thân mình, hô hấp dồn dập, thanh âm đều mang theo tiếng khóc nức nở. Ta đến gần bên tai hân, không ngừng nói về mấy việc sau này ngấm lại đều xấu hổ không thôi. Tề Mộc Dương bị dâm ngữ của ta làm toàn thân run lên vì khoái cảm, quần lót không cởi ra rất nhanh liền bị ẩm ướt. Sợi dây ở mặt sau ghé sát vào nơi chúng ta tương liên, mỗi lần trườn động lại càng thêm xoắn lại.

Thời tiết quá nóng, mồ hôi chảy ròng ròng. Vừa mới tắm rửa xong mà cơ nhục trên bụng Tề Mộc Dương vẫn động lại từng giọt mồ hôi lớn, theo hô hấp của hân chậm rãi chảy xuống.

Đêm đó thực sự kịch liệt dị thường, đến tận khi Tề Mộc Dương chịu không nổi nữa mà cầu ta dừng lại, hai đùi hân bị tách ra thời gian quá dài cơ hồ muốn rút gân. Ta giữ eo hân lại không để hân trốn, từ phía sau tiếp tục sát nhập, trên giường đều là mồ hôi của hai người, cuối cùng chúng ta lẫn cả xuống đất để làm.

Sau đó ta ôm Tề Mộc Dương đi tắm, vẫn là không nhịn được mà hôn lỗ tai hân.

Tề Mộc Dương chân nhuyễn không tự đứng nổi, im lặng tựa vào ngực, hai tay ôm lấy cổ ta.

Ta như cảm thấy có gì đó dao động, Tề Mộc Dương đến gần bên tai, ta do dự một chút, nhưng cuối cùng vẫn hỏi.

“Tề Mộc Dương, cậu thích tôi sao?”

Nghe những lời này, Tề Mộc Dương vốn đã buồn ngủ chợt mạnh mẽ ngẩng đầu lên, ánh mắt nghiêm túc nhìn ta.

Từ lúc Tề Mộc Dương ở nơi này, có lẽ vì thần trí không rõ mà ánh mắt luôn có chút hỗn độn, đại bộ phận đều tránh né ánh mắt ta, cho nên bộ dạng nghiêm túc như vậy vẫn là lần đầu tiên ta nhìn thấy. Ta chỉ biết sửng sốt, nhất thời trong phòng tắm chỉ còn nghe được tiếng nước “Rào rào” rơi.

Tề Mộc Dương hôn nhẹ lên cằm ta, nói,

“... Thích.”

Ta phát hiện ta thể nhưng lại nhẹ nhàng thở ra.

Hắn lại nói tiếp,

“... Thực thích.”

Dùng một chút, thử hỏi, “Còn anh?”

Ta “Ân” một tiếng, sau đó gắt gao ôm lấy hắn, cảm giác như hắn là sủng vật chỉ thuộc về một mình ta, trong lòng phi thường an ổn.

Khi đó ta nghĩ, nếu Tề Mộc Dương vẫn ngoan như vậy, ta nguyện nuôi dưỡng hắn một đời.

Bất quá cũng không có khả năng. Vạn nhất, hắn khỏi bệnh thì sao?

Nếu hắn khôi phục thần trí, liệu có tiếp tục nguyện ý cùng ta dây dưa hay không?

Nếu hắn không muốn, thì ta sẽ buông tay hắn.

Nếu hắn hoàn toàn không nhớ rõ đoạn thời gian này, như vậy ta liền...

Một câu cũng sẽ không đề cập tới.

Hắn là người như thế nào, theo nam nhân cùng một chỗ chắc chắn không phải chuyện gì tốt đẹp.

15. Chương 15

Tề Mộc Dương ở nhà ta đến cái chủ nhật thứ tư, rốt cuộc dì Tề cũng gọi điện thoại cho ta.

Thời điểm vừa tiếp điện thoại, ta chợt thấp thỏm bất an, không biết vì sao lại nảy sinh ra cảm giác áy náy.

Đầu dây bên kia nàng xả đông xả tây không nói vào trọng điểm, biểu đạt đơn giản là ý đồ “Dì chưa về được, cháu giúp gì chăm sóc Tề Mộc Dương một thời gian nữa”

Trước đây nghe những lời này ta còn mất hứng, hiện tại lại có điểm nhẹ nhàng thở ra.

Ta hỏi nàng để Tề Mộc Dương ở nhà ta thích hợp sao?

Dì Tề ôn hòa giải thích, như thế nào lại không thích hợp nha? Dì rất bận, Mộc Dương đành nhờ cháu vậy...

Dì Tề vốn là người vô cùng cẩn thận. Năm ta thi đại học kia cả cha và mẹ đều qua đời, tình cảnh chỉ có thể dùng từ gian nan để hình dung. Khi đó dì Tề bị bệnh gan mới từ bệnh viện đi ra, nghe chuyện xong lập tức trở về tìm ta.

Quan hệ của chúng ta không xa cũng không gần, tuy rằng ta gọi nàng là mẹ nuôi nhưng dù sao cũng đã nhiều năm không liên hệ, nàng không đến cũng không ai dám ở phía sau lưng nàng chỉ trở.

Dì Tề an ủi ta rất lâu, trước mặt người ngoài ta không dám khóc, bị nàng trấn an lưng không biết tại sao nước mắt lại thi nhau rơi ra. Ta ghen ngào, khóc đến cả người đều đau nhức không đứng thẳng nổi, nàng vẫn tràn ngập yêu thương vỗ lưng cho ta, đem đầu ta phóng tới trên vai nàng.

Số tiền cha mẹ để lại miễn cưỡng đủ cho ta sinh hoạt, ta cự tuyệt mọi sự giúp đỡ của mọi người. Dì Tề thở dài, suy xét đến lòng tự trọng của ta, cuối cùng chỉ có thể đem số điện thoại lưu lại cho ta nhưng cũng chưa bao giờ chủ động liên lạc, sợ ta cảm thấy bối rối.

Ta là người ngoài nàng còn cẩn thận đến vậy, huống chi là đứa con nuôi thần kinh thất thường của nàng?

Ta nghĩ mãi cũng không thông.

Cùng lúc đó, càng khiến ta kì quái là trong nhà hình như có gì đó chậm rãi thay đổi.

Đầu tiên là ta đưa tiền cho Tề Mộc Dương để mua đồ này nọ lật vặt, tỷ như bàn chải, khăn mặt, chén bát. Sau này rất nhiều thứ ta không nhớ rõ đã mua từ lúc nào cứ dần dần xuất hiện trước mắt ta. Ví dụ như

đôi dép lê ta đã đi nhiều năm bị đổi thành đôi mới, mấy chiếc tất thùng gót chân tất cả đã không cánh mà bay, bức màn cũ không che nổi dương quang bị ta oán giận vài lần cũng đổi thành cái khác.

Thẳng đến khi ta cầm chén nước uống mới phát hiện, loại cốc thủy tinh thấp kém mua sỉ mười đồng của ta cũng bị đào thải, đổi thành phong cách ta không quen thuộc. Chén nước kia dưới ánh đèn chiếu rọi phát ra quang mang nhu hòa, so với số gia cụ giá rẻ trong nhà đều không thích hợp.

Ta quay đầu nhìn Tề Mộc Dương đang xem thư — không biết từ lúc nào hắn mang về rất nhiều thư, đều để trên ghế nhỏ bình thường ta không bao giờ ngồi.

“Tề Mộc Dương, mấy thứ này là ai mua?”

Tề Mộc Dương lắc đầu nói, “Em quên.”

Ta uống một ngụm nước, “Được rồi.” Nghĩ nghĩ lại có cảm giác kinh hồn táng đảm, nếu Tề Mộc Dương trộm tiền của người khác thì làm sao? Vì thế vội vàng vàng vỏi lại hắn, “Cậu không phải lấy đồ của người khác đấy chứ?”

Tề Mộc Dương mỉm cười nhìn ta, không trả lời.

Ta thấy thế lại càng nôn nóng, “Người khác cho gì không nên nhận, ở trên đường gặp nữ nhân tránh xa ra một chút, tránh cho người ta nói là lưu manh. Không được cùng người lạ nói chuyện. Mấy việc này có cần tôi phải dạy cậu không?”

“Không cần.”

“Rất tốt.”

Từ sau vài lần làm việc kia, tình cảm của chúng ta đột nhiên tăng mạnh. Có đôi khi đi làm ta sẽ ngăn người, đến lúc bình tĩnh mới nhận ra đều đang nghĩ về hắn. Đồng thời hắn cũng bắt đầu quần ta cả ngày, nhất định muốn cùng ta đi làm. Ban ngày ở văn phòng còn có người khác ta không thể mang hắn theo, đành phải để hắn ở nhà một mình. Giữa trưa Tề Mộc Dương tự làm cơm ăn, bữa tối ta sẽ mua đồ ở ngoài về.

Ngày đó ta được tan tầm vào giữa trưa, quyết định mua vịt nướng về nhà. Không biết vì cái gì ta lại vui như vậy, trước kia cũng có lúc công ty được nghỉ chiều thứ sáu, bắt quá ta chưa từng cảm thấy thoải mái. Về nhà sớm thì cũng chỉ xem phim, chơi game hoặc hẹn bằng hữu ra ngoài uống rượu.

Còn bây giờ, đại khái là trong nhà rốt cuộc cũng có người chờ ta trở về đi?

Ta về đến cửa nhà, vừa cầm chìa khóa ra mở cửa, đột nhiên nghe được trong nhà có tiếng người nói.

Ta có chút kinh hoảng định phá cửa vào lại có cảm giác không thích hợp liền đem lỗ tai thiếp lên ván cửa, cẩn thận nghe ngóng.

Ta phát hiện đó là tiếng Tề Mộc Dương.

“... Tôi nói qua bao lần rồi, mấy việc nhỏ này cậu tự xử lý.”

Thanh âm hắn dị thường nghiêm túc, là ngữ điệu mà ta nghe không quen.

“Hạng mục đó không thể để hắn một mình làm được, tìm trọng điểm chỉ dẫn cho hắn. Về phần quảng cáo, tạm thời đợi đã...”

“...”

“Loại việc đơn giản này còn phải hỏi tôi? Tự xử lý đi!”

Ngữ khí nghiêm khắc như vậy ta chưa bao giờ nghe qua, nhất thời có chút ngầy ngẩn cả người, ngón tay lơ lửng cầm chìa khóa nhưng không có biện pháp mở ra cánh cửa kia.

Ta nghe được Tề Mộc Dương cúp điện thoại, một lát sau lại gọi cho người khác.

Cả người ta căng cứng, trong lòng thầm cầu nguyện: Đừng nói, Tề Mộc Dương, cái gì cũng đừng nói.

“Mẹ...”

Một tiếng kêu kia khiến chân ta nhuỷễn ra, nhin không được ngồi bệt xuống đất.

Ta nghe thấy hân trong phòng tiếp tục nói.

“Ân, con rất tốt... Không được, mẹ lại nghĩ biện pháp kéo dài thời gian đi, Đoạn đã nói thích con...”

“...”

“Rất nhanh thôi! Mẹ, trăm ngàn lần đừng để lộ ra, con bây giờ chưa nghĩ ra phải nói cùng anh ấy như thế nào.”

Ta ngửa đầu tựa vào cửa, một lúc lâu sau, lẳng lẳng chầm một điều thuốc.

Con mẹ nó, mùa hè sao lại lạnh như vậy.

Tên lừa đảo.

Hóa ra cậu lừa tôi.

16. Chương 16

Tề Mộc Dương ở trong phòng bếp nấu cơm, vui vẻ ngân nga theo giai điệu nào đó, còn ta thì ngồi trên mặt đất thật lâu, thủy chung không thể lấy chìa khóa mở cửa. Loại cảm xúc tay chân bối rối luống cuống này khiến ta phi thường mê mang, mê mang mà phẫn nộ.

Trên thực tế ta cũng không có lí do gì để mà phẫn nộ. Kẻ nghèo hèn không tiền không thể như ta, vậy mà Tề Mộc Dương không có ý đồ gì, thậm chí còn nguyện nằm sấp để ta làm nhiều lần, nói thể nào thì người chịu thiệt cũng là hân.

Nghĩ như vậy, ta chậm rãi đứng dậy, xách vệt nường đã lạnh ngắt đi ra hành lang, tìm thùng rác rồi đem nó ném.

Ta trở lại công ty, trong văn phòng chỉ còn lại một người, y nhìn thấy ta có chút giật mình, hỏi, “Tiểu Đoạn, trở lại làm gì a?”

Ta không để ý đến người nọ, trực tiếp ngồi vào bàn làm việc, mở máy tính ra.

Đối phương cũng là nửa đường chạy về văn phòng, có lẽ muốn tìm đồ này nọ, chẳng bao lâu lại rời đi, chần chừ một lúc, vẫn là cùng ta chào hỏi.

“Tiểu Đoạn, tôi về đây. Lúc về cậu nhớ khóa cửa.”

Ta “Ân một tiếng, nhìn máy tính lại không biết nên làm gì, ngửa đầu nhìn trần nhà nửa ngày, lại thở dài.

Ta dứt khoát lên mạng tra cứu. Cốc thủy tinh đột nhiên xuất hiện trong nhà ta, còn có bức màn, sơ mi, sữa tắm, dép lê, thậm chí là bao cao su và bôi trơn ta đều muốn biết giá, sau đó trả lại toàn bộ cho Tề Mộc Dương. Những thứ này chung quy đều không phải của ta, không chừng cả căn nhà cũng không phải của ta nữa rồi. Trước kia ta cho rằng mình sẽ không nhớ rõ những thứ bỗng dưng xuất hiện này, nhưng thực tế chúng đều khắc sâu trong đầu ta, chỉ cần muốn liền dễ dàng nhớ được hết.

Cuối cùng chỉ tìm được những thứ còn nhãn mác như cốc, sữa tắm, bôi trơn này nọ. Còn dép lê và sơ mi đã bị cắt nhãn, ta chịu không biết của hãng gì.

Chỉ một số nhỏ như vậy đã dùng sạch cả một tháng tiền lương của ta. Ta chết lặng chầm chầm nhìn máy tính, một lúc sau mới tắt máy, về nhà.

Bình thường ta đều năm giờ tan tầm, hiện tại mới ba giờ, dùng tốc độ chậm nhất lết ngoài đường cùng lắm cũng chỉ đến ba rưỡi. Thời điểm ta mở cửa, Tề Mộc Dương có chút kinh ngạc nhìn ta, sau đó kinh ngạc chuyển thành vui mừng, ôn nhu nói với ta,

“Đoạn, anh đã về!”

Ta không nói chuyện, trực tiếp đi vào toilet, dùng nước lạnh rửa mặt.

Tề Mộc Dương gắt gao đi theo sau ta, hỏi.

“Hôm nay sao về sớm vậy?”

Ta đứng thẳng lưng, chống tay lên bồn rửa mặt, dừng một chút, không lấy khăn lau nước đi mà đi thẳng đến trước mặt Tề Mộc Dương, mũi hai người cơ hồ muốn dán lại cùng chỗ.

Tề Mộc Dương ngăn người nhưng cũng không né tránh, chỉ cầm lấy cánh tay ta.

Từng giọt nước lạnh theo lông mi ta trượt xuống dưới, men theo mũi chảy xuống cằm. Ta nhếch khóe miệng cười cười.

“Tôi bình thường mấy giờ tan tầm?”

“...”

“Có nhớ tôi không?” Ta nghiêng mặt, dùng má nhẹ nhàng cọ lên lỗ tai Tề Mộc Dương, đến khi hần không nhận được liền rời đi.

Tề Mộc Dương giương mắt, thâm thúy nhìn chằm chằm ta, “Nhớ.”

Ta vỗ vỗ vai hần, “Àn. Rất nóng, đừng chen ở trong này, chúng ta ra ngoài đi.”

Tề Mộc Dương há miệng, nửa ngày sau mới nói, “Đoạn, vì sao anh không lắp điều hòa?”

“Không có tiền a.” Ta nói, “Hơn nữa dùng điều hòa rất phí điện”

Thấy Tề Mộc Dương muốn nói gì đó ta liền bưng kín miệng hần, mỉm cười, “Được rồi, cậu đừng nói nữa.”

Vì thế Tề Mộc Dương thực sự im lặng.

Ta biết hần muốn nói cái gì: Nhưng mà Đoạn, em có tiền. Nhưng lời này khiến trong lòng ta nôn nóng bất an, phi thường khó chịu.

Lúc Tề Mộc Dương ở trong bếp rửa rau, ta vào phòng ngủ tìm trong mấy chiếc tủ đầu giường. Đồ trọng yếu trong nhà ta đều cất ở đây, lúc trước khi thu lưu Tề Mộc Dương ta cất riêng ví tiền của hần ra, tùy tiện ném vào ngăn tủ. Những đồ hần đã mua chắc chắn nếu chỉ dùng tiền lương của ta sẽ không mua nổi, vậy là phải dùng tiền của chính hần. Ta muốn biết những thứ kia rốt cuộc là bao nhiêu tiền để trả hần toàn bộ.

Trong chiếc ví kia vốn có mấy ngàn khối tiền mặt, hiện tại chỉ còn tám trăm khối. Càng khiến ta khó chịu hơn là trong ví còn có sáu bảy thẻ ngân hàng, ta không biết Tề Mộc Dương có dùng đến những thẻ này hay không.

Xem như là một vạn khối đi. Ta ra huyền quan đi giày, chuẩn bị đến ngân hàng phụ cận rút tiền. Đến lúc Tề Mộc Dương ở phía sau kêu ta, “Đoạn, anh đi đâu vậy?” ta mới tỉnh táo lại, quay đầu nhìn Tề Mộc Dương vô tội, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Ta đang làm cái gì vậy? Loại lòng tự trọng mẫn cảm tự ti này, lòng tốt của người khác đều không phát hiện ra sao? Quả thực nhằm chán đến cho người khác cười vào mặt.

Buổi tối trên giường ngủ, Tề Mộc Dương ôm eo ta, tinh mẫn hôn lên lưng ta nằm quay lại, mơ hồ hỏi,

“Đêm nay không làm sao?”

Ta khẽ “Àn” một tiếng.

Tề Mộc Dương lại nói, “Anh hôm nay lạ lắm!”

Ta trở mình nhìn vào mặt hần. Trong ánh sáng hôn ám, ta vẫn có thể nhìn rõ khuôn mặt anh tuần đó. Thật muốn hỏi, vì sao cậu lại giả ngu đi theo tôi, nhưng cuối cùng không biết vì cái gì lại không thể hỏi ra miệng. Có lẽ là vì ta nguyện ý tin tưởng, tin Tề Mộc Dương là vì thích ta nên mới theo ta cùng một chỗ.

Chủ nhật ta cùng Tề Mộc Dương làm một lần. Ta cho là sau khi biết hấn giả ngốc cảm xúc sẽ dao động, không thể giống như trước mà phóng đảng nhưng thực tế, ta vẫn như cũ mà điên cuồng, đem hấn áp vào tường, quay lưng lại bảo hấn tự mình khuếch trương. Cánh tay hấn run run gian nan mò ra sau lưng, chậm rãi xuống phía dưới, tách mở phiến mông, nghênh đón ta tiến vào.

Ta đối với hưng phấn của chính mình cảm thấy hoang mang, nhưng rất nhanh đã đắm chìm vào tính sự kịch liệt, như dã thú phát tình mà hung hăng thao túng Tề Mộc Dương, niết chặt đầu vú, suồng sã hôn môi hấn.

Trong phòng có hơi hơi cay mũi.

Lúc đi làm ta vẫn còn không điều chỉnh được tâm trạng của mình, trong phòng họp gần người, may mà không có thông tin quan trọng, tùy tiện nghe tai này qua tai kia cũng không vấn đề.

Ta gần người suy nghĩ, đến cuối cùng vì cái gì mà Tề Mộc Dương lại coi trọng ta.

Ăn trưa xong công ty được nghỉ nửa giờ, thuận tiện để ghé vào bàn ngủ một giấc cho lại sức. Nhưng trong phòng lại có vài người không có thói quen nghỉ trưa, thường lớn tiếng nói chuyện phiếm mà không để ý cảm thụ của người khác. Dĩ vãng ta phi thường phản cảm với những người này, dù không ngủ được cũng không thích cùng bọn họ nói chuyện, chỉ đeo tai nghe tập trung nghe nhạc.

Hôm nay ta không có tâm tình nghe nhạc, đành ngồi nghe bọn họ buôn chuyện bát quái, cư nhiên còn xả đến cả chuyện vợ chồng nhà hàng xóm của đồng sự.

“Mọi người nói xem nàng vừa xinh đẹp, bằng cấp lại cao, mọi thứ đều có tại sao lại coi trọng loại người như hấn chứ?”

“Đúng đây, mặt đầy mụn, nghe nói bệnh này còn di truyền. Nhiều mụn như vậy làm sao mà dám thân thân?”

“Các người thật không hiểu gì kia, nam nhân kia là thầy giáo thể hình, dáng người như vậy đương nhiên có thể cho phụ nữ cảm giác an toàn.”

“Hừ, không thấy gì luôn. Bất quá có thể là phương diện kia tương đối lợi hại đi, nghe nói lúc làm rất mãnh...”

“Ha ha ha.....”

“Ha ha...”

Một người cười thành một đoàn, ta vốn không để ý đến, dừng một chút, sau đó ta đột nhiên mở mắt đứng lên, nghe “Phanh!” một tiếng là ghế của ta bị đụng ngã.

Ta giống như minh bạch cái gì đó, nhưng lại không bắt được trọng điểm.

Những người kia đang túm tụm bị tiếng động lớn của ta dọa sợ, kinh ngạc nhìn ta, hỏi, “Tiểu Đoạn? Làm sao vậy?”

Ta chằm chằm nhìn những người đó không nói chuyện, một lát sau cả người ta bỗng run lên, nhìn phía trước có chút đen lại, mạch máu huyết thái dương nghe được cả tiếng “Rột rột” cùng nhịp tim đập lớn kinh người, giống như có ai đó ở trong ngực ta thùng thùng gõ trống.

17. Chương 17

Ta lẳng lẳng đứng tại chỗ, mọi âm thanh bên cạnh đều không nghe được, chỉ có thể nhìn thấy những khuôn mặt kinh ngạc của đồng sự. Ước chừng qua một phút đồng hồ ta vẫn không thể bình tĩnh lại. Trong đầu có rất nhiều thứ ta không kịp xử lý, đại bộ phận ta đều không muốn tin tưởng, chỉ giống như ruồi bọ bay qua bay lại.

Lúc này cửa bên ngoài bị mở ra, người đi vào là Lý Thăng, được xem như đồng sự cùng ta có tình cảm tốt nhất. Thấy văn phòng im phăng phắc y có chút kinh ngạc, lật bản kế hoạch dày cộp trong tay, trừng lớn mắt hỏi, “Có chuyện gì vậy?”

Không cần người khác trả lời y đã phát hiện ra biểu hiện khác thường của ta. Lý Thăng đi tới, kéo cánh tay ra ngồi xuống, hươ hươ tay trước mặt ta nói, “Tiểu Đoạn? Tiểu Đoạn, hồi thần!”

Ta không kiên nhẫn đập rớt tay hắn, nghiêng về phía trước nằm sấp xuống, đem trán đặt lên mu bàn tay giả bộ ngủ, trên thực tế mắt vẫn tròn tròn nhìn chăm chăm vào hư không, đầu óc không biết bay đến chốn nào.

Lý Thăng không chút khách khí gõ đầu ta, “Tôi muốn cùng cậu nói chuyện, cậu liền không phản ứng. Làm cái rắm gì a?”

Tâm tình ta rất xấu, dùng lực cúi đầu xuống không thềm ngẩng lên. Lý Thăng không có biện pháp chỉ có thể buông tay, nói với những nhân viên khác.

“Tối nay có liên hoan, quản lý chủ chi, không đến thì đừng trách tôi. Tiểu Đoạn, Đoạn, cậu mẹ nó đừng hòng giả chết.”

Ta vẫn không ngẩng đầu, chỉ là lấy di động trong túi quần gọi vào số điện thoại nhà, nghe được thanh âm của Tề Mộc Dương yết hầu ta căng lên, cơ hồ không nói nên lời.

Ta nói với hắn buổi tối đi ăn cơm với đồng sự. Tề Mộc Dương có chút thất vọng, “A...” một tiếng, nói, “Nhưng em đã làm thịt kho cho anh.”

Ta cảm giác hắn có chút đáng thương, cùng với hắn trong trí nhớ thực bất đồng, hơn nữa còn phi thường xa lạ.

Buổi tối hơn hai mươi người trong ngành cùng đi ăn cơm, đương nhiên sẽ không thiếu rượu. Sau đó lại có người đề nghị đi karaoke, trong ghế lô có rượu nước miễn phí nên càng không thể bỏ qua. Hơn mười nam nhân trưởng thành say rượu náo thành một đoàn, hồ ngôn loạn ngữ, hơi tí là động thủ động cước đùa giỡn lưu manh. Ta không đành lòng để nữ nhân dìu bọn họ, đành phải một mình khiêng hết tất cả mọi người ra taxi.

Đồng sự Trương Hoàn đi phía trước dùng lực ôm lấy gáy ta, đổ mặt tía tai kêu.

“Tiểu Đoạn! Tôi nhất định phải giới thiệu em gái tôi cho cậu. Ngày mai theo tôi đi gặp mặt, nhớ chưa, có nghe thấy không hả?”

Y uống đến loạn cả lưỡi, ta nghe nửa ngày mới rõ hắn muốn nói cái gì, tùy tiện ứng phó với con sâu rượu xong liền nhét hắn vào ghế phụ đằng trước.

Lúc ta về đến nhà đã hơn mười một giờ, đèn trong nhà vẫn bật, ta người đầy mùi rượu cởi giày vào nhà, liền nhìn thấy Tề Mộc Dương mặc áo bóng rổ rộng rãi của ta nằm trên ghế sofa ngủ. Động tác của ta nhẹ nhàng, nín thở đi đến bên cạnh Tề Mộc Dương. Có lẽ là vì ánh sáng đột nhiên bị che lại, lông mi Tề Mộc Dương khẽ rung lên rồi tỉnh lại.

Hắn mơ màng giống như nói mơ, “Đã về rồi?”

Ta không nói chuyện, chỉ là dùng bàn tay giữ lấy gáy hắn, ý định muốn đem hắn ôm đến bên người. Trời chậm rãi trở lạnh, giữa trưa vẫn còn nóng như vậy nhưng buổi tối gió lại không phải đùa, hắn mặc phong phanh như vậy cánh tay thực lạnh.

Tề Mộc Dương lúc ấy mới phản ứng lại, đầu tranh một chút rồi nghiêng người tránh ra đứng lên, “Sao lại uống nhiều rượu như vậy? Để em đi hâm nóng sữa, anh uống xong rồi ngủ.”

Nói xong hắn xoay người đi vào phòng bếp, ta trầm mặc đi theo sau hắn, nhìn hắn lấy từ tủ lạnh ra sữa tươi đảm bảo chất lượng hạn dùng trong ba ngày, đổ ra bát, dùng lò vi sóng đun nóng. Trong nhà ta vốn không có lò vi sóng, ta cũng không biết hắn mua từ lúc nào. Ta luôn luôn không mua những đồ điện tử này, bởi vì, rất đắt.

Chỉ đun nóng mười lăm giây, Tề Mộc Dương liền chuẩn bị lấy sữa ra. Lúc hân lướt qua trước mặt ta, nháy mắt ta từ phía sau ôm lấy eo hân, hấp hấp ngửi vào hương vị trên người hân, hôn lên vành tai.

Tai là nơi mẫn cảm nhất của Tề Mộc Dương, thực ra là chỉ cần ta đụng chạm vào nơi nào trên người hân đều trở nên mẫn cảm. Tề Mộc Dương run lên một chút, lỗ tai đỏ ửng, thậm chí còn lan đến cả mặt và cổ.

Tề Mộc Dương xoay người, lấy tay đẩy ta ra. Ta cho rằng hân sẽ nói “Đừng nháo” nhưng không, hân chỉ ôm lấy mặt ta, thành kính hôn lên môi. Hân chưa bao giờ cự tuyệt ta, chỉ cần ta biểu lộ ý định muốn hân sẽ không cự tuyệt.

Thanh âm ta khàn khàn, phía dưới cũng cứng rắn, cách lớp quần áo dính vào mặt sau của Tề Mộc Dương. Ta hỏi hân, “Tề Mộc Dương, cậu vì cái gì lại nguyện ý đi theo tôi?”

So với hân, ta chỉ là một người nghèo không tiền không thế, bằng cấp cũng không cao. Ta không hy vọng hân chỉ vì nguyên nhân ta suy đoán ra kia mà ở cùng ta, cho nên thực muốn hỏi rõ ràng.

Nhưng Tề Mộc Dương chỉ không ngừng hôn ta, một lần lại một lần nói, “Bởi vì em thích anh. Đoạn, em yêu anh...” khiến ta vô cùng phiền chán.

Cuối tuần lại đến phiên ta trực ban, Tề Mộc Dương quần ta muốn cùng đến công ty, tuy rằng ngày này ít người tới văn phòng nhưng cũng không đảm bảo không có người tới lấy này nọ. Thẳng đến buổi tối chín giờ ta mới nhẹ nhàng thở ra, khóa trái cửa phòng ngủ, ngồi ở bên giường cởi giày. Hôm qua trời mưa, có câu nói sau mưa trời sẽ lạnh quả thật không sai, hiện tại đắp chăn mỏng vẫn cảm thấy hơi lạnh. Ta cầm chiếc chăn mùa đông trong tủ lưu trữ mấy ngày trước mới phơi qua ra, Tề Mộc Dương đã sớm nằm trên giường, vùi mình trong chăn bông xem như đã ngủ.

Ta cởi quần áo chuẩn bị lên giường, Tề Mộc Dương vốn đang nhắm mắt chợt bừng tỉnh, vươn cánh tay thon dài hữu lực ra sau gáy ta. Ta bị hân kéo mất thăng bằng ngã về phía trước, chỉ có thể chống tay ai bên sườn hân, dừng một chút, cúi xuống ôm lấy eo người bên dưới.

Tề Mộc Dương ngừng thở, chờ đến khi ta nằm hân xuống mới nghiêng qua hôn ta. Ta tránh nụ hôn của hân, tay phải mò xuống bên dưới sờ chân hân, phát hiện hân chỉ mặc một chiếc quần lót.

“Sao lại cởi hết toàn bộ quần áo ra? Không sợ bẩn sao?”

Trong kí túc xá chỉ có một chiếc giường, đều là đến phiên ai trực sẽ ngủ lại, trước kia ta luôn mặc cả quần áo nằm lên trên. Nhưng hôm nay có Tề Mộc Dương đến nên ta đã thay bằng chăn đệm từ nhà mang đi, kì thật cũng không bẩn. Ta chỉ là theo thói quen thuyết giáo Tề Mộc Dương, là di chứng từ lúc ta vẫn nghĩ hân là ngốc tử, hiện tại biết hân giả ngu nhưng trong thời gian ngắn vẫn chưa thể bỏ được.

Tề Mộc Dương cũng hiểu rõ nên hân cái gì cũng chưa nói, chỉ mở chân kẹp lấy eo ta. Ta dừng một chút, một tay giữ cánh tay hân, một tay lần mò xuống phía dưới cách quần lót sờ hân.

Tề Mộc Dương theo bản năng khép chân lại, run lên một chút rồi lại tách ra. Ta lấy tay xoa nhẹ hai ba cái hân liền cứng lên, ta liếm ngực hân, hân liền kẹp chặt hai chân. Vật giữa hai chân cứng rắn theo tần suất của ta mà đụng đưa, hân nâng cả eo lên, truy đuổi tay ta ve vuốt.

Tề Mộc Dương phi thường hưng phấn, mặt sau rất nhanh đã có thể dung nạp hai ngón tay, hơn nữa còn không ngừng co rút, hô hấp dồn dập, lồng ngực phập phồng kịch liệt. Trong chăn rất ấm, những nơi hai người tương liên đều đầm mồ hôi.

“A... Cáp a, Đoạn...” Khóe mắt Tề Mộc Dương phấp hồng, ướm át nhìn ta, hân điều chỉnh tư thế một chút, nói, “Anh mau tiến vào... Ô...”

Trạng thái của hân hôm nay rất dễ dàng kích động, lúc cắm vào ta có thể cảm nhận được xúc cảm của hân. Ta dùng lực đỉnh vào, phía trước hân liền tràn ra chất lỏng trong suốt giống như bắn ra. Ta lại sáp mạnh vài cái vào nơi sâu nhất, hân liền ngửa cổ nghẹn ngào phát ra tiếng rên rĩ. Theo động tác của ta dương vật hân càng chảy ra nhiều chất lỏng, có dấu hiệu sớm tiết. Ta thâm nhập hân như vậy thật sự may mắn là thích ta, nếu không có bạn gái khẳng định sẽ bị nàng chia tay sớm.

Được một lúc ta thực sự nóng muốn chết, dứt khoát rút ra đỡ eo Tề Mộc Dương đem hân áp lên tường, từ phía sau đỉnh nhập huyết khẩu ướm át không ngừng mấp máy. Ta thò một tay từ phía sau đụng đến đầu vú

sưng đỏ của hắn, nặng nề xoa nắn khiến hắn càng co rút lợi hại.

Ta hưng phấn đến mức không thể khống chế cường độ nặng nhẹ, nói không chừng còn lộng đau Tề Mộc Dương. Bất quá hắn cái gì cũng chưa nói. Hắn muốn né tránh ngón tay ta, vô lực dựa về phía sau sát vào lồng ngực ta, nhẹ nhàng run rẩy. Quần lót của hắn còn kẹt ở trên đùi, bị xả đến thất linh bát lạc, thẳng đến cuối cùng trở lại giường mới bị lột xuống. Tư thế đứng có chút mỏi, Tề Mộc Dương đáng thương cầu xin ta “Eo đau” ta mới ấn hắn lên giường, lại về tư thế ban đầu. Từ tư thế này ta có thể nhìn thấy toàn bộ cơ thể hắn trần trụi, ta nâng một chân hắn lên, nhìn thấy nơi hai người tương liên, thập phần hưng phấn. Hắn đến cả mông cũng đỏ, không kịp thở xin tha, nước mắt sinh lý chảy ra, xấu hổ đến mặt đỏ tai hồng.

Ta bắn trong cơ thể hắn một lần, rút ra vẫn còn cứng rắn liền cong lưng cùng hạ thế hắn ma sát, bắt chước tư thế tình ái mà trườn động, đè ép chất lỏng chảy ra. Tề Mộc Dương luống cuống, gắt gao che miệng nhưng vẫn để lọt ra tiếng rên rỉ đứt quãng.

Qua cao trào, ta ghé vào tai hắn, nheo mắt nói.

“Tề Mộc Dương, cậu xem, không cần kê thuốc tôi vẫn như trước thao cậu rất thích đúng không?”

Tề Mộc Dương trừng lớn mắt, ngón tay run rẩy, mở miệng như muốn nói cái gì, cuối cùng chỉ có thể “A... A...” vô nghĩa.

Ta hàm trụ hầu kết hắn, như muốn trả thù cắn chặt bắp vai, lưu lại dấu răng rỉ máu. Tề Mộc Dương run rẩy, chờ thêm trận cao trào kia rồi mới dùng lực nắm lấy cổ tay, phức tạp nhìn ta.

Một lát sau, hắn khàn khàn nói.

“... Anh đều biết?”

“Àn.”

“Từ lúc nào?”

“Khoảng vài ngày trước.”

“Em...”

Ta ngắt lời hắn, quay người xuống giường, lấy khăn lau sạch sẽ địa phương kia, nói, “Cậu không cần giải thích. Kì thật tôi cũng có thể hiểu được.”

Ánh mắt ta lạnh xuống, “Hừ” một tiếng.

“Nhưng cậu không nên gạt tôi. Tôi ghét nhất là bị người khác lừa gạt, có đôi khi tôi thật sự muốn...”

Đại khái là ngữ khí của ta quá mức hung ác nên Tề Mộc Dương không dám nói chuyện, chờ ta thu thập sạch sẽ xong mới từ phía sau ôm chặt eo ta.

Ta lạnh lùng nói, “Buông tay!” Nhưng hắn không nghe, ngược lại lại càng ôm chặt hơn. Ta hơi tức giận vỗ tay hắn, “Tôi bảo cậu buông tay!”

“Không...” Tề Mộc Dương mơ hồ như sắp khóc, “Đoạn, em không phải cố ý lừa gạt anh. Em chỉ không biết nên làm thế nào, em là nam nhân, em sợ anh sẽ không nhận em...”

Ta cười lạnh, “Tôi làm sao lại không nhận được, cậu có tiền như vậy tôi nịnh bợ còn không kịp. Không phải chỉ cần tôi thao cậu thôi sao, được rồi được rồi, tôi khiến cậu thoải mái chứ?”

“Không phải vậy, em...”

“Bất quá tôi cũng là nam nhân, không cần cậu ‘bổ thí’ tiền. Những gì cậu đã mua về sau tôi sẽ tích góp đủ tiền để trả lại. Còn có, thể lực tôi rất tốt, về sau cậu mẹ nó không cần kê đơn cho tôi làm gì.”

Ta cuối cùng cũng cảm giác kì quái. Mỗi lần ở nhà làm cùng Tề Mộc Dương ta giống như đều mất đi lí trí, nói ra rất nhiều câu bình thường ta sẽ không bao giờ nói. Trong phòng còn có vị cay thoang thoảng, tuy ta là nam nhân độc thân, trong nhà không quá chú ý vệ sinh nên đôi khi có mùi hương kì quái cũng đã quen. Thế nên ta mới không biết Tề Mộc Dương ở trong phòng ngủ xịt rush (một loại thuốc kích dục dạng nước hoa)

Ta càng nghĩ càng cảm giác sinh khí, dứt khoát đứng dậy xuống giường đến ghế sofa ngồi, trong bóng đêm châm một điếu thuốc nhưng cũng không hút, chính là thực sự khó chịu. Ta chưa bao giờ là tình nhân tốt, nhần nhện mấy ngày nay đã đến cực hạn, cho nên mới ở tình huống kì quái như vậy mà ngã bài với Tề Mộc Dương.

Một lát sau Tề Mộc Dương xốc chân lên, cũng từ trên giường đứng dậy. Hai đùi hần bị mở ra trong thời gian dài nên chưa thể khép lại, tư thế đi hơn là lạ. Bởi vì đang cùng hần cãi nhau nên ta cũng không qua đùi hần, chỉ nhìn hần từng bước đi tới nơi này. Ta thầm tự mắng mình không tiền đồ, vừa nhìn Tề Mộc Dương như vậy đã muốn tha thứ cho hần.

Cách ta còn hai bước thân mình Tề Mộc Dương nhoáng lên một cái, trực tiếp quỳ rạp xuống trước mặt ta, nghe được “Phanh!” một tiếng, sững sốt nhanh chóng tiến đến đùi hần.

Tề Mộc Dương lật tay cầm cổ tay ta, ngón tay có chút run rẩy. Ta cau mày nói với hần,

“Đứng lên.”

Tề Mộc Dương lắc đầu, trong bóng đêm ta không nhìn rõ vẻ mặt của hần. Hần ách ách nói,

“Em không phải cố ý cho anh dùng thuốc. Ngay từ đầu em sợ anh không cứng rắn lên được, nhưng em nghĩ nếu như chúng ta làm không chừng anh có thể tiếp nhận em. Sau này không phải cho anh dùng, Đoạn, chỗ đó của anh quá lớn, lúc đi vào có điểm đau... Em không muốn khiến anh không thoải mái, đó là để cho em. Hơn nữa, em hiện tại không còn xị nữa.”

Ta khẽ gạt tàn thuốc lá, không nói chuyện.

Tề Mộc Dương quỳ gối trước mặt ta, thanh âm đều rung lên.

“Em đã thích anh từ rất lâu rồi. Năm ấy khi anh tốt nghiệp đại học xong đi tìm việc em hẹn anh đến khách sạn để gặp mặt... Nhưng anh căn bản không để ý, cho là em chỉ nói bâng quơ nên cũng không đi. Em rất nhớ anh, Đoạn, nhưng em không có tư cách ở cùng anh một chỗ. Mấy năm nay em liều mạng công tác, ngăn trở mọi nữ nhân có khả năng tiếp cận anh nhưng lại không có dũng khí tìm tới anh. Em nghĩ chỉ cần như vậy là em mãn nguyện rồi...”

“...”

“Em không phải cố ý lừa gạt anh.” Tề Mộc Dương nghẹn ngào, “Tha thứ cho em...”

Ta đứng dậy, Tề Mộc Dương cho là ta muốn đi vội vàng ôm lấy chân tay. Ta xoay người ôm ngang hần lên, sau đó phóng lên giường, đắp chăn cho hần. Tề Mộc Dương giãy giụa ngồi dậy, gắt gao nắm cánh tay ta, lúc ta cởi quần hần liền nằm sấp lên lưng, giống như Koala bám chặt lấy thân cây.

Ta không nói chuyện, đem hần ấn lên giường, sau đó nằm xuống bên cạnh, lấy tay sờ gáy hần, nghĩ nghĩ, nói,

“Ngủ đi.”

Tề Mộc Dương rất nhanh khóc nức lên, tựa hồ muốn giải thích rõ ràng với ta. Ta uy hiếp áp áp gáy hần, hần liền im lặng, bất động.

Ta hơi gợn lên khóe miệng, một lát sau mới bổ sung.

“Có chuyện gì ngày mai lại nói.”

.

18. Chương 18

Đêm nay ta ngủ phi thường an ổn, đến khi Tề Mộc Dương lắc ta tỉnh đã là bảy giờ sáng. Ta xoa xoa mắt, nhất thời không nhận thức được mình đang ở nơi nào.

Tề Mộc Dương không được an nhiên như vậy, hần trên mặt thấp thỏm lo lắng, quần áo mặc chỉnh tề, thấy ta tỉnh liền lấy khăn giúp ta lau mặt.

Ta đưa tay tự cầm khăn, sau đó đứng lên vào toilet rửa mặt. Tề Mộc Dương vẫn đi theo sau, biểu tình có thể nói là kinh hãi. Ta nhìn hần như vậy lại buồn cười nhưng cũng không nói mà chỉ chậm rãi đánh răng. Sau khi thu thập sạch sẽ xong, Tề Mộc Dương lại đưa cho ta bát đĩa đã được rửa qua nước ấm để ta dùng bữa.

Ta cắn ngậm bánh bao, hai má phồng lên ăn này ăn nọ.

“Phía sau cậu còn đau không?”

“Không đau,” Tề Mộc Dương lắc đầu, “Anh uống cháo.”

“Àn, cậu cũng ăn đi.”

“...”

Sắc mặt Tề Mộc Dương không tốt, hơi chút lại vụng trộm nhìn ta, ngón tay cầm bánh bao khẽ run lên, quả thực giống như tội phạm bị trói ra pháp trường. Ta buông mí mắt, hỏi, “Buổi sáng mấy giờ dậy?”

Tề Mộc Dương không trả lời, ta liền biết, hần có lẽ một đêm qua không ngủ ngon. Ta hai ba cái ăn sạch điểm tâm, trong lúc thu thập rác rưởi Tề Mộc Dương vẫn gắt gao đi theo sau, ta xem hần thấp thỏm cũng không chủ động nói chuyện. Trầm mặc khóa cửa ban công, sải bước đi ra ngoài.

Bởi vì là cuối tuần, thời gian vẫn sớm nên trên đường chỉ lác đác vài người. Tề Mộc Dương không cùng ta đi song song mà lùi về sau nửa bước, vài lần vươn tay muốn nín góc áo ta, nhưng rồi lại buông tay.

Rốt cuộc hần cũng mở miệng nói, “Đoạn, anh, em...”

Ta đánh gãy lời hần, thái độ cường ngạnh, “Về nhà nói.” Hần liền im lặng.

Từ công ty về chỉ mất mười phút đi bộ, Tề Mộc Dương đi đường có chút không tự nhiên nên ta thả chậm bộ pháp, thông dong chậm rãi đến đâu cũng chỉ mất mười lăm phút thì về đến nhà. Mở cửa nhà, ta vào phòng ngủ, mở ngăn tủ đầu giường lấy ví tiền của Tề Mộc Dương ra, tìm tìm một lúc, quả nhiên giữa mớ hỗn loạn trong ngăn tủ có một lọ nhỏ màu vàng nhạt. Ta nhét cái lọ vào ví tiền của hần, sau đó mở tủ quần áo, đem tây trang của Tề Mộc Dương mấy ngày trước vừa giặt sạch ném lên giường, tất cả nội y quần lót cũng gói lại thành một bọc.

Tề Mộc Dương chân tay luống cuống đứng đằng sau ta, được một lát liền cuống quýt nhào lên giữ tay ta lại. Hần gắt gao đè nặng cổ tay ta, khuỷu tay giữ lấy bọc quần áo, ngăn không cho ta để quần áo hần vào trong. Biểu tình như cún con bị vút bỏ, vừa thương tâm vừa khổ sở.

Ta lãnh đạm nói với hần, “Cậu thay quần áo, hôm nay trở về đi. Tất cả những đồ gì đó của cậu đều mang đi hết, nếu để lại tôi sẽ nhớ kỹ, gom tiền trả lại cho cậu.”

“Không cần...”

“Cậu ở đây cũng lâu rồi, còn có cậu không vận việc công ty sao? Đi thôi.”

“Em không đi...”

Hần cắn cắn môi dưới, ánh mắt phiếm hồng ủy khuất.

Ta đương nhiên không thực sự muốn đuổi hần đi, chỉ là tiện thể uy hiếp, nhìn bộ dáng hần bị ta khi dễ rất thú vị, còn muốn thấy vài lần nữa. Ta nghiêm mặt ngồi một bên giường,

“Cậu không đi cũng được. Bất quá tôi muốn hỏi một vài vấn đề, nếu còn muốn gạt tôi lập tức lăn ra khỏi đây, có nghe không?”

Tề Mộc Dương không dám ngồi xuống, đầu gật như học sinh tiểu học bị thầy giáo răn dạy. Ta kéo hẳn ngồi lên giường, nhin không được néo néo lỗ tai hẳn, híp mắt hỏi.

“Cậu từ khi nào thích tôi?”

Tề Mộc Dương đẩy đẩy kính mắt, “Từ... khi học trung học.”

“Hai ta không học cùng trường.”

“Àn, từ khi lên trung học buổi tối em từng mơ thấy anh, lúc ấy cũng không quá để ý. Năm cấp ba khi trong nhà anh gặp sự cố em mới được gặp lại anh.”

Ta ngẩn người, bởi vì khi cha mẹ ta gặp chuyện không may năm ấy ta không hề thấy qua Tề Mộc Dương, hoặc giả dụ là hẳn có đến nhưng ta lại quên mất. Không nghĩ hẳn còn nhỏ như vậy liền đã thích ta, trong lúc nhất thời không biết phải nói gì cho phải.

Ta khụ một tiếng che giấu xấu hổ, “Người nhà cậu biết việc này không?”

“Àn, đều biết.”

“Không phản đối.”

“Thời gian đầu thì có, còn giới thiệu cho em nhiều phụ nữ, sau này cả đàn ông cũng giới thiệu. Thế nhưng em không phải đồng tính luyến ái, người em thích chỉ có một mình anh, bọn họ cũng không có biện pháp.”

“...”

“Mẹ em không muốn em làm hư anh.” Tề Mộc Dương cười đến bất đắc dĩ, “Ban đầu nghiêm khắc cấm em tiếp xúc với anh, sau này nhiều năm như vậy trôi qua, anh cũng không có bạn gái nên em liền nghĩ, có thể hay không em cũng có cơ hội... Mẹ bị em quần lý không thể làm gì khác, đành phải đồng ý.”

Ta nhướn mày, “Cậu không phải đồng tính luyến ái?”

“Em chỉ thích anh.”

“Vậy sao cậu lại chuốc thuốc tôi!” Ta cả giận nói, “Thoạt nhìn kinh nghiệm cũng rất phong phú, tôi thao!”

“Không, em chỉ có anh.” Tề Mộc Dương bắt lấy cánh tay ta, vội vàng giải thích, “Anh không có cảm giác sao?”

“Hừ.” Ta không để ý đến hẳn. Kì thật lần đầu tiên cùng Tề Mộc Dương làm ta đã biết hẳn khẳng định là lần đầu tiên. Nói thế chẳng qua là oán giận hẳn lại dùng thuốc với ta, muốn phát nộ tiết khí.

Tề Mộc Dương lấp ba lấp bắp nói, “Em không nghĩ anh sẽ nguyện ý làm cùng em, nhưng em thật sự muốn cùng anh một chỗ nên mới... cho anh dùng rush, cái đó không phải được, cũng không có tác dụng phụ, Đoạn...”

“Cậu về sau còn cùng người khác làm không?”

“Em chỉ thích anh, vì cái gì lại muốn làm cùng người khác.”

“... Hừ.” Hỏi vấn đề ngu ngốc làm ta mất hứng, biểu tình không kiên nhẫn nói, “Nếu cậu thích tôi như vậy liền ở bên cạnh tôi đi.”

Tề Mộc Dương nhẹ nhàng thở ra, “Anh không tức giận?!”

“Đương nhiên giận.” Ta nheo mắt, “Cậu dám giả ngu, nếu lúc ấy tôi mặc kệ ném cậu nằm trên đường cái thì làm sao?”

“Anh sẽ không.” Tề Mộc Dương nói chắc như đinh đóng cột.

Ta rút thuốc lá từ trong túi áo ra, “Công ty không có sự vụ gì sao? Cậu thật đúng là thanh nhàn...”

“Em không nhàn. Chỉ là, vài thứ kia so sánh với anh, đều không đáng nhắc tới.”

Hẳn không giả ngu nữa nói năng cũng thật linh hoạt nha, ta chep miệng một tiếng, lại hỏi, “Vậy cậu lúc nào định về nhà?”

“Qua vài ngày nữa, chờ anh nghỉ rồi cùng về gặp cha mẹ.”

“Vì cái gì mà tôi phải đi cùng cậu?”

“Vì anh đã nói anh thích em mà~”

“...” Ta nôn nóng ngậm thuốc lá lên môi, chuẩn bị tìm lấy bật lửa. Tề Mộc Dương xấu hổ tiến lại gần, hôn hôn khỏe miệng ta, lấy thuốc lá ra, cầu khẩn nói.

“Đoạn, cai thuốc lá được không?”

Ta sưng sốt một chút, theo bản năng nói, “Đi ra.”

“Vậy anh tha thứ cho em có được không?”

“Cậu nghĩ như thế đã đủ khiến tôi tha thứ thì tôi đây liền tha thứ...”

[Hoàn chính văn]

19. Chương 19: Phiên Ngoại : Đoạn Là Nam Nhân Tốt

01.

Lần đầu tiên Tề Mộc Dương nhìn thấy Đoạn, chính hắn cũng đã quên mất khi đó mình bao nhiêu tuổi. Hắn chỉ biết năm ấy được gặp mẹ, gia đình của hắn cuối cùng cũng hoàn chỉnh. Khi ba ba cùng hắn ở bên ngoài buôn bán ông rất nhớ mẹ, nhớ đến mức còn đặt tên hắn theo họ Tề của nhà ngoại. Ba ba là người thủ đoạn, đầu óc thương nhân thông minh, từ lúc còn nhỏ đã bồi dưỡng máu buôn bán trên người Tề Mộc Dương. Nhưng hắn luôn thắc mắc, nam nhân cường đại đó vì sao mỗi buổi tối nằm trên giường đều lau lau nước mắt. Tề Mộc Dương thật sự hỏi, ông trả lời vì nhớ ái nhân.

Hai từ “Ái nhân” này khiến Tề Mộc Dương cảm động, tuy hắn không hiểu được cái gì là ái nhân, mà cũng không hiểu được cái gì là tình yêu. Thẳng đến khi ba ba làm ăn đủ sinh ý, áo gấm về nhà, khi hắn nhìn thấy ba ba cùng mẹ mẹ gấu gao ôm nhau, khuôn mặt đầm đìa nước mắt. Rốt cuộc Tề Mộc Dương cũng hiểu, thì ra là vậy, ái nhân là người khiến ta có thể nhớ đến lệ rơi.

Đoạn là ca ca ở nhà cách vách. Tề Mộc Dương là cô nhi, hắn cũng không biết chính xác sinh nhật của mình, Đoạn tuổi cũng xấp xỉ bằng hắn, mà thật ra có lẽ chính hắn phải là ca ca mới đúng. Bất quá Tề Mộc Dương cũng không quá để ý, chỉ là một xưng hô mà thôi, căn bản cũng không có gì.

Hắn chỉ là cảm giác tiểu nam hài này rất thú vị. Người nọ quần áo bẩn hề hề như vừa lăn một vòng từ đồng cát đi ra, cho dù Đoạn tỏ ra rất hào phóng nhưng ánh mắt lại ầm ầm dịch ý. Khi Tề Mộc Dương muốn đến gần, hắn còn có thể nghe thấy tiếng y “Hừ” rất khê không kiên nhẫn phát ra từ xoang mũi. Thanh âm của Đoạn vô cùng khả ái, tông giọng hạ thấp xuống tựa hồ không muốn người khác phát hiện. Cùng với đó là cái cau mày nhẹ nhàng, khuôn mặt vốn ưa nhìn bởi hành động nhỏ này mà sinh động hẳn lên, Tề Mộc Dương nhìn chằm chằm đến không chớp mắt.

Buổi tối ngày hôm đó bọn họ cùng nhau ngủ. Đoạn không hài lòng với việc phải ngủ cùng hắn, ở trên giường lớn tiếng nói với Đoàn mẹ mẹ:

“Con không muốn ngủ với nó!”

Đoàn mẹ mẹ đánh một chút sau lưng y, “Nói vớ vẩn cái gì! Mau đi ngủ đi!”

Người nọ bĩu môi, thoát nhìn như muốn khóc. Tề Mộc Dương mê muội nhìn, hắn không vì cái gì những động tác bình thường y làm lại trở nên khả ái như vậy. Đoạn đối với hắn còn hấp dẫn hơn những minh tinh ngôi sao chiếu trong rạp chiếu phim.

Tề Mộc Dương ngoan ngoãn tự mình trải chăn. Sống trong cô nhi viện vài năm, hắn đã biết đứa trẻ ngoan mới được mọi người thích, chỉ cần tỏ ra nhu thuận sẽ không có ai ghét hắn. Nhưng mà Đoạn lại hung ác

trừng mắt nhìn hắn, sau đó giống như nhảy cầu mà đổ phịch lên giường, tiếng động quá lớn khiến Tề Mộc Dương nghe mà cảm giác đau đầu. Đoạn nghiêng rầm rầm lại không rên rỉ, lạnh lùng xoay người nằm quay lưng lại với Tề Mộc Dương.

Tề Mộc Dương cảm thấy đối phương thực sự thú vị, chỉ là thoát nhìn có vẻ không thích mình.

Hắn khổ sở đi ngủ, nửa đêm lại có cảm giác bị người thổi khí, chốc sau chợt có chất lỏng lạnh lẽo bay vào lên trán. Hắn nghi hoặc mở to mắt, cho dù đang là ban đêm nhưng hắn vẫn tinh tường nhìn thấy ánh mắt của Đoạn. Tề Mộc Dương sững sốt, đôi mắt kia sao lại đen đến vậy, so với đêm tối còn tinh thuần hơn, chỉ cần liếc nhìn hắn liền nguyện chìm vào đó vĩnh viễn không thoát ra.

Tề Mộc Dương cũng không rõ mình nghĩ cái gì, lảng lảng nói vài câu mà chính hắn cũng quên mất. Nhưng sự kiện sau đó hắn lại phi thường nhớ rõ, Đoạn nghe hắn nói xong biểu tình trên mặt liền thay đổi. Bị thương khổ sở như vậy, Tề Mộc Dương cả đời này đều không thể quên. Sau này mỗi khi nhớ lại, hắn đều nghĩ có lẽ chính là một khắc kia hắn đã rơi vào luân hồi, tuy rằng bọn họ lúc đó đều nhỏ nhưng chỉ cần một cái liếc nhìn đã thâm thâm khắc khắc vào trong lòng.

Mười ba tuổi, Tề Mộc Dương vào cấp hai, cũng là lần đầu tiên hắn mộng tinh. Lúc ấy hắn không biết đó là mộng tinh, chỉ là buổi tối mơ thấy Đoạn đã lâu không gặp. Y ngồi vắt chéo hai chân trên ghế, khinh miệt nhìn hắn, thanh âm buốt giá gọi.

“Tề Mộc Dương, lại đây.”

Tề Mộc Dương còn chưa phản ứng được tại sao mình lại nhìn thấy Đoạn, thân thể đã theo bản năng bước tới. Đoạn nâng chân lên đá vào đầu gối hắn, hắn vừa cúi đầu liền thấy cẳng chân trắng nõn của y, là cẳng chân rắn chắc, từng cơ nhục đường cong tinh tế thuộc về thiếu niên, lông mao cũng không quá rõ rệt. Tề Mộc Dương cảm giác miệng lưỡi khô rát, hắn cũng không hiểu bản thân bị làm sao, nhưng là hắn rất muốn sờ cẳng chân Đoạn. Ở trong mộng Tề Mộc Dương vẫn bảo trì lí trí của mình, hắn chỉ tham lam nhìn chăm chăm vào người kia, duy trì loại dục vọng cường liệt này không dám nhúc nhích. Sáng hôm sau, hắn phát hiện mình di tinh.

Tề Mộc Dương mê mang nhìn quần lót ẩm ướt, sau đó chậm rì rì đi đến toilet, giặt quần lót, cũng không để chuyện này ở trong lòng. Tề Mộc Dương cảm giác có lẽ hắn không gặp được người khác để nhìn như Đoạn nên mới trong mộng mà nhớ hắn đi.

Sức học của Tề Mộc Dương rất tốt, thuận lợi thi đỗ một trường trọng điểm. Năm ấy hắn mua một bộ kính mắt, đeo vào thoát nhìn càng thêm thành thực. Tuổi không lớn, mà nói chuyện lại như lão nhân.

Sau lễ tốt nghiệp, bạn bè đồng học sắp chia tay cùng nhau ăn cơm, bởi vì vẫn còn là một đám trẻ ranh nên vô luận cầu xin như thế nào lão bản cũng không bán cho bọn họ rượu.

“Tề Mộc Dương cậu thật sự là người đáng tin cậy.” Một nữ sinh tóc xoắn cơ hồ chưa từng cùng hắn nói chuyện qua nhẹ nhàng nói, ý tứ muốn cùng Tề Mộc Dương hàn thuyên.

“Ân, mọi việc trong câu lạc bộ đều là cậu ấy xử lý, thật sự vất vả.”

“Cậu giỏi như vậy làm mẹ tôi suốt ngày bên tai lải nhải, thật có chút buồn bực nha~.” Thiếu niên ngồi cùng bàn với Tề Mộc Dương khoác vai hắn cười lớn.

“Về sau cũng đừng quên bạn bè là được...”

“Ai nha, chớp mắt đã thấy tốt nghiệp rồi, ngày trước vẫn mong đến ngày này, giờ thật sự đến ngược lại lại không thấy vui vẻ...”

“...”

“...”

Tề Mộc Dương mỉm cười nghe đám bạn người một tiếng ta một tiếng, từ đầu tới cuối đều không nói câu nào. Từ khi còn nhỏ hắn đã hiểu được, khi một sự việc kết thúc đồng nghĩa một việc khác sẽ bắt đầu. Năm đó Tề Mộc Dương cùng bảo mẫu một mình trong ngôi biệt thự to như vậy, cha mẹ bay đến nơi xa xôi sinh ý

làm ăn, mỗi đêm đều gọi điện thoại cho hân. Tề Mộc Dương cũng rất nhớ bọn họ, nhưng lại không có loại ý niệm nhớ đến muốn khóc.

02.

Giờ tan trường học sinh đông đúc thường gây ra tình trạng tắc đường, tài xế nếu muốn đón ở cổng trường sẽ phải mất nửa tiếng mới thoát ra được. Vậy nên tài xế thường đỗ xe xa một chút, sau đó Tề Mộc Dương đi bộ ra phía ngoài rồi mới rời khỏi. Tề Mộc Dương đeo balo trống trơn chậm rãi đi trên đường, mọi sách vở hân đều để trên lớp, cơ hồ ngoài giờ học hân cũng không đọc sách giáo khoa bao giờ. Mùa hè thực oi bức, vừa từ phòng điều hòa đi ra trên người như bị dính một lớp nước mỏng, phi thường khó chịu.

Dù vậy nhưng Tề Mộc Dương vẫn không nhanh không chậm đi về phía trước. Hân thậm chí còn chọn đường đi xa hơn, vòng một vòng quanh trường rồi mới đến chỗ hẹn. Đằng nào ở nhà cũng không có ai, điều hòa mở quá lớn sẽ rất lạnh nên hân căn bản cũng không muốn trở về.

Khi đang tùy tiện đi lang thang, giống như vở hài kịch, hân chợt nghe được giọng nam ồn ào trong sân bóng rổ của trường học kế bên. Tề Mộc Dương theo bản năng nhìn thoáng qua, bởi môn thể dục tự chọn của hân là bóng rổ nên hân cũng tương đối để ý. Chỉ nhìn qua thì không có vấn đề gì, vậy mà vừa thấy mái đầu bù xù kia hân liền nhận ra đó là người cả đời bản thân mình không thể quên được. Tuy rằng hân chỉ gặp Đoạn duy nhất một lần, vậy mà nhiều năm trôi qua như vậy, chỉ cần liếc mắt hân đã nhận ra người ấy.

Trên sân bóng rổ, Đoạn thoăn thoắt chuyển bóng qua lại, hai má bởi vận động kịch liệt mà phồng lên thở dốc, như chú sóc ăn quả tùng. Mặt y mồ hôi nhễ nhại, sân bóng lại toàn là đất nên mỗi cử động đều khiến đất bùn văng lên. Cánh tay y bị nắm đến đỏ bừng, năm ngón tay mở lớn cầm chặt quả bóng, biểu tình vừa nghiêm túc vừa sinh động.

Vì sao y lại ở nơi này? Y học ở trường này sao? Nhà y cũng không xa đây sao? Theo lý thuyết hân là Tề Mộc Dương sẽ phải cảm thấy không thể tin được, nhưng trên thực tế vừa nhìn thấy Đoạn đầu óc hân đã như bị quét qua, cái gì cũng không nhớ được. Tề Mộc Dương đứng lặng tại chỗ, tận đến khi Đoạn đấu xong, chuẩn bị đến tiệm nước lạnh phụ cận hân mới không khống chế được mà đi theo người nọ.

Tề Mộc Dương nghe thấy thanh âm đặc hữu của Đoạn, tựa hồ y thực sự vui vẻ, ngữ điệu dương cao lên, y nói, “Tiểu tử nhà ngươi chuyển bóng kiểu gì vậy? Toàn ném thẳng vào đầu ta, thật mẹ nó đau~”

“Không cẩn thận chút thôi, hắc hắc.” Người bị Đoạn trách cứ ngốc ngốc cười.

“Đã thế hôm nay mày phải đãi tao ăn song bống.”

“Không thành vấn đề.”

“Song bống” bọn họ nhắc đến thực ra là một loại kem giá rẻ, có hai thanh có thể tách ra cho hai người cùng ăn. Hân miệng khô lưỡi khô, cơ hồ muốn từ đằng sau nhào lên nói với Đoạn “Tôi mời anh.” Nhưng cuối cùng vẫn không dám tiến lên phía trước. Hân thực sợ, sợ Đoạn sẽ hỏi hân “Cậu là ai?”

Cùng với thiếu niên khoác vai từ tiệm đi ra, Đoạn cau mày nói,

“Hôm nay lại về nhà muộn. Mẹ tao khẳng định sinh khí, biết thế không theo chúng mày đi luyện tập.”

“Mày là học sinh tiểu học sao? Ngày nào cũng “mụ mụ, mụ mụ” không ngừng.”

“Nhưng nàng thân thể không tốt, tao không muốn nàng tức giận.”

“Ai nha, không cần nói nữa. Chơi bóng rổ không phải có thể hấp dẫn nhiều nữ sinh sao?! Tiểu tử ngươi mỗi ngày đều lải nhải muốn gặp gỡ bất ngờ này nọ, không đi chơi nhiều thì sao mà có em gái nào tìm được!”

“...”

Mãi đến khi bọn họ đã đi xa, Tề Mộc Dương vẫn không có xông lên cùng Đoạn nói chuyện. Hân đi tới tiệm đồ uống nọ, có chút lạnh lùng nhìn đủ loại nước uống trong chiếc tủ lạnh khổng lồ, mở miệng nói.

“—làm ơn lấy cho cháu một hộp.”

Bởi vì “Song bồng” quá mức rẻ hơn nữa không đảm bảo vệ sinh nên Tề Mộc Dương chưa từng ăn qua. Vậy mà hiện tại hắn một tay cầm hộp, tay còn lại giữ cây kem lên, trực tiếp dùng miệng xé giấy gói, không có tổ chất vứt giấy xuống đất, gần như tham lam mà vội vã ăn.

Lạnh, thực lạnh, môi trên đều bị kem dính vào, muốn dùng đầu lưỡi chậm rãi liếm lấy. Hương vị cũng không ngon, vị ngọt hóa học nhưng lại khiến Tề Mộc Dương cảm giác mê muội. Về sau khi tài xe nóng nảy xuống xe đi tìm liền thấy hắn đang liều mạng ăn kem. Tài xế sửng sốt giữ chặt tay Tề Mộc Dương lại, không ngờ Tề Mộc Dương mạnh mẽ cự tuyệt, hắn không biết phiền chán ăn hết từ que này sang que khác, ăn đến mức lạnh run, dạ dày truyền đến từng trận đau đớn.

Buổi tối hôm đó lần thứ hai Tề Mộc Dương mộng tỉnh. Thời kì trung học này vốn là giai đoạn dễ dàng xúc động, trong lớp học cũng có nhiều nam sinh thảo luận mấy đề tài “Cứng rắn ra sao” hay “Lộng vài lần” nhưng hắn không hề tham dự. Trừ bỏ lần vào cấp hai năm ấy là ngoài ý muốn chứng tỏ cho hắn thấy bên dưới mình không có vấn đề, các thời điểm khác đều không có phản ứng. Hắn vẫn cho rằng là do tính tình mình lãnh đạm. Sáng sớm hôm sau, Tề Mộc Dương chống tay ngồi trên giường, cúi đầu nhìn quần lót bị chính mình làm bẩn cùng với nơi kia vẫn bán cương, mặt ngoài thoát nhìn bình tĩnh nhưng trên thực tế không biết phải làm thế nào.

Kỳ thật hắn không phải lãnh đạm, chỉ cần đối tượng là người kia —

Tề Mộc Dương thống khổ ôm lấy đầu, hắn cảm giác Đoạn thật sự đáng sợ. Mới gặp y một lần y đã ảnh hưởng sâu lên mình như thế này, nếu không khống chế được, khẳng định hắn sẽ bị Đoạn bức điên.

Từ sau khi lên cấp ba Tề Mộc Dương đã bắt đầu đầu tư cổ phiếu, mỗi lần vung tay đều ra vào số tiền rất lớn nhưng hắn chưa bao giờ vì chút tiền này mà nhũn mỳ. Cũng giống như bây giờ hắn biết hắn sẽ không thể vì người kia mà “nổi điên”, không phải không để ý, mà là loại việc này không đáng để để ý.

Tề Mộc Dương là nam nhân có tính tự chủ rất mạnh, sau khi hắn phát hiện mình đối với Đoạn có tâm tư không bình thường bắt đầu cật lực né tránh. Trước kia sau khi tan học hắn còn thích đi lang thang một chút, hiện tại hắn liền trực tiếp hướng tài xế mà đi.

Hắn lấy một loại tâm tình người bình thường khó có thể nhẫn nại mà né tránh Đoạn, cho nên thời gian kia gia đình y phát sinh đại sự hắn đều không biết — cuối năm cấp ba, cha mẹ y tất cả đều qua đời.

Khi Tề Mộc Dương cùng mẹ tới nhà Đoạn phúng viếng, hắn thực sự không dám đi vào, chỉ trốn ở trong xe cúi đầu đọc sách. Tề mù mù cho rằng hắn sợ nhìn thấy người chết nên cũng không cưỡng cầu, chỉ là nàng không biết người Tề Mộc Dương không dám nhìn đến chính là Đoạn. Hắn sợ chính mình sẽ thất thố.

Thế nhưng hắn vẫn gặp được người kia. Lúc đó Đoạn hai tay ôm hai bình tro cốt, biểu tình cương ngạnh như một con rối nhỏ. Tề Mộc Dương tùy tiện nhìn thoáng qua, hô hấp đột nhiên dồn dập, giây giữa xuống xe muốn chạy đến bên y. Ngược lại Đoạn không có nhìn đến hắn, y chỉ từng bước từng bước tiến về phía trước, khoanh khắc đến mộ địa kia liền quỳ sụp xuống, bắt đầu gào khóc.

Nghe được thanh âm kia Tề Mộc Dương hốc mắt cay xót, nước mắt đảo quanh, thiếu chút nữa cũng khóc lên.

Giây phút đó Tề Mộc Dương chợt nghĩ, trăm ngàn lần không thể khiến Đoạn mang tiếng xấu. Y thương tâm như vậy, nếu mình thương y, hoặc là yêu y, vậy thì nên buông tay thôi. Hai nam nhân cùng một chỗ sẽ chỉ càng làm Đoạn thêm thống khổ, nếu phải khiến y lộ ra biểu tình thương tâm như vậy, Tề Mộc Dương hẳn tuyệt không muốn.

Sau đó hắn khẩn trương liều mạng thi đại học. Có thể là do thi đại học thực sự vất vả, cũng có thể là do nguyên nhân khác, nhưng dù sao sau khi thi xong Tề Mộc Dương liền ngã bệnh trầm trọng. Ở trong bệnh viện hắn suy nghĩ rất nhiều, khi đó, hắn thật sự đã quyết định buông tay người nọ.

Tuy rằng nói như vậy nhưng lên đại học rồi, Tề Mộc Dương vẫn mỗi tuần ngồi xe đến nơi Đoạn học tập, cũng không tới gần mà chỉ đứng từ xa nhìn y. Cha mẹ song song qua đời khiến y suy sụp rất lớn, trên người Đoạn như tỏa ra một lớp băng dày lạnh giá không thể phá vỡ. Nhưng Tề Mộc Dương vẫn thích hắn, thích đến mỗi buổi tối đều nhớ đến hắn hốc mắt đều ướt át.

Đến năm thứ ba thì Đoạn qua lại với một nữ hài. Thời gian đó Tề Mộc Dương phi thường nôn nóng. Năng lực công tác của hắn rất mạnh, tuy rằng còn trẻ nhưng đã có công ty riêng, thu nhập hằng năm khá cao, buổi sáng đến lớp học buổi chiều liền về công ty xử lý sự vụ.

Ngày ấy thư kí chỉ một vấn đề đơn giản mà phải hỏi ý kiến của hắn đến mấy lần, Tề Mộc Dương bực bội cao giọng mồm năng quát.

Hắn vậy mà thật sự dùng từ khó nghe này, ánh mắt thư kí rất nhanh liền đỏ, ghen ngào nước nỏ sau đó chạy nhanh ra ngoài.

Tề Mộc Dương chống tay xuống bàn, cảm giác mình tự dưng phát giận với nữ nhân như vậy thật sự rác rưởi.

Buổi tối hắn trên bàn cơm nói với cha mẹ.

“Con có việc muốn nói với hai người.”

Không phải “Cùng thương lượng” mà là “Muốn nói.” Cha mẹ nghi hoặc nhìn Tề Mộc Dương, gật đầu ý bảo hắn tùy ý.

“Con thích nam nhân.”

Từ trước đến nay Tề Mộc Dương luôn là người rất tin cậy, bình thường đều không làm ra sự tình khiến cha mẹ lo lắng, cơ hồ mọi thứ đều có thể tự mình làm chủ, hơn nữa thành tích của hắn cũng không sai. Nhìn thái độ cương nghị của Tề Mộc Dương, cha mẹ Tề nhất thời không biết phải phản bác thế nào, hai người ngây ngốc ngồi đối diện ứng thanh, “Nga.”

Sau đó bàn ăn liền rơi vào im lặng.

03.

Sau khi cơm chiều kết thúc ba người mới cùng nhau ngồi vào phòng khách, chuẩn bị thảo luận về vấn đề tính hướng của Tề Mộc Dương.

Tề Mộc Dương là con nuôi của họ nên đối với việc “Nói dối tông đường” cũng không quá xem nặng. Điều hai người lo lắng là lẽ Tề Mộc Dương ở bên ngoài làm loạn, hắn cam đoan sẽ không tùy tiện hứa hẹn mới xuôi xuôi đồng ý.

Ngay từ đầu cha mẹ Tề không có biểu hiện quá kịch liệt, bởi đứa nhỏ này để người khác an tâm nên thường dùng câu trần thuật cùng ngữ khí trầm tĩnh tiết thiết, căn bản không để ai có khả năng cự tuyệt. Thay vì cùng Tề Mộc Dương nháo loạn không bằng nhân cơ hội này mà quan tâm đến con trai nhiều hơn, không cần thiết phải đả kích đứa nhỏ.

Thậm chí bọn họ còn ần ần cảm giác được, Tề Mộc Dương lúc này càng có thêm “tình người” hơn.

Cuối cùng, Tề mù mù uyển chuyển hỏi, “Dương Dương, người con thích là ai?”

Tề Mộc Dương lập tức trầm mặc, phòng khách đột nhiên trở nên im lặng, Tề phụ ho khan một tiếng, vừa định nói, “Đừng hỏi, đây là vấn đề riêng tư của Dương Dương” thì hắn liền mở miệng.

“Con thích... Đoạn.”

“...”

Cha mẹ Tề mạnh mẽ ngắt đầu, biểu tình không thể tin được nhìn Tề Mộc Dương. Cảm giác đầu tiên chính là “Đoạn? Hai đứa quen nhau từ lúc nào?” còn cảm giác thứ hai hoàn toàn là phẫn nộ, Tề mù mù đứng lên hô to.

“Dương Dương! Con sao có thể thích Đoạn được? Con con con... Đến thử còn không ăn cỏ gần hang! Không được, tuyệt đối không được.”

Tuy Tề mù mù so sánh có chút không thỏa đáng nhưng lí do vẫn đúng, Tề Mộc Dương cúi đầu, hai tay nắm chặt lại, một lúc lâu sau mới khó chịu xoa xoa mi tâm.

“Con biết.” Tề Mộc Dương trấn an mẹ, ánh mắt có chút đỏ lên, “Con sẽ không đến gần anh ấy, cũng không bắt buộc anh ấy. Con thích Đoạn, nhưng con còn muốn anh ấy sống tốt. Sở dĩ muốn nói ra chỉ để hai người không có ý niệm gì khác.”

Nghe con trai nói như vậy, cha mẹ Tề lại trầm mặc. Tề Mộc Dương bình thường vô cùng bình tĩnh, vô dục vô cầu, ai biết lúc nói chuyện tình cảm liền khiến cho người nghe cảm giác kinh hãi.

Cuộc nói chuyện đơn giản đó tựa hồ cứ vậy kết thúc, nhưng sau này cha mẹ Tề mới phát hiện ra, hết thấy mới chỉ là bắt đầu.

Tề Mộc Dương bắt đầu rất ít về nhà, mỗi ngày đều làm việc thâu đêm suốt sáng, đôi khi cả ngày ngâm mình trong văn phòng, mệt nhọc liền hút thuốc uống café, thật sự nhịn không được mới nằm lên sofa ngủ một chút. Cả người hắn nhanh chóng gầy xẹp đi, trong mắt vẫn lên tơ máu. Ngẫu nhiên hắn cũng có về nhà, nhưng đó là khi hắn mệt đến không chịu nổi, vừa nằm xuống giường đã kéo chăn ngủ hết một ngày, cả cơm cũng không ăn.

Cứ như vậy hai tháng trôi qua, cha mẹ Tề nhìn không được, cùng hắn nói qua vài lần. Bất quá Tề Mộc Dương lúc nghe gật đầu đáp ứng, quay đầu vẫn như cũ liều mạng công tác.

Tề mẹ thật sự không có biện pháp, thở dài nói –

“Dương Dương, tiểu Đoạn hiện giờ có bạn gái không?”

Tề Mộc Dương khẽ run tay, lại bắt đầu nhu nhu đầu mình đau đến sắp nứt ra, đáp, “Con gần đây không nhìn thấy anh ấy.”

“Trước kia có không?”

“Có hai bằng hữu là nữ nhân thân thiết, không có bạn gái.”

Tề mẹ dừng một chút, chậm rãi nói, “Dương Dương, nếu tiểu Đoạn tốt nghiệp đại học xong vẫn chưa có bạn gái, bằng không, con cũng đi thử xem?”

Tề Mộc Dương kinh ngạc ngẩng đầu, không dám tin nhìn nàng.

“Ai, tuy rằng mẹ cảm giác hai đứa các con không có cái sự này. Nhưng là...”

“Nhưng là mẹ cảm giác con có thể khiến tiểu Đoạn hạnh phúc. Con trai của chúng ta tốt như vậy a, trừ bỏ tính tình, ai có thể so sánh được...”

Mặc danh chiếm được sự đồng ý của mẹ, hơn nữa còn bị xui khiến “Đi thử xem” khiến tảng đá trong lòng Tề Mộc Dương rớt xuống, buổi tối hôm đó nằm trên giường không còn bị mất ngủ.

Hắn lại bắt đầu theo dõi Đoạn, thu thập hết thấy những gì Đoạn đã từng chạm qua. Từ những đồ nhỏ nhỏ như túi nylon, quả khí cầu, quần áo y cảm thấy hứng thú đến những thứ lớn hơn như đồng hồ y thử dùng, bút điện, âm hưởng. Mọi thứ đồng tây đều bị Tề Mộc Dương đem đến văn phòng, mỗi khi mệt mỏi liền khế sờ đến.

Tề Mộc Dương thậm chí còn mua cả chiếc quần lót nữ tính Đoạn vô ý chạm phải, hơn nữa mua rất nhiều, bởi vì Đoạn từng đứng yên ở nơi đó thật lâu, sau đó quay đầu cảm thán với bằng hữu của y.

“Hóa ra quần lót nữ nhân là như vậy.”

Sau đó vô ý thức chạm vào hình nơ con bướm trên bề mặt, đến khi nghe được tiếng nữ hài tử khúc khích cười bên cạnh mới kịp phản ứng lại, xấu hổ bỏ đi.

Kì thật quần lót này vô cùng khó coi, vải dệt thô ráp, không co giãn lại giá thành rẻ. Thế nhưng Đoạn thích, nên Tề Mộc Dương không có lí do gì mà không thích. Tối hôm đó hắn tắm rửa xong, đột nhiên nhìn đến hơn mười lỗ quần lót mới mua, nuốt nuốt nước miếng, trong lòng mặc danh khẩn trương.

Sau đó hắn mặc thử chiếc quần chỉ áp dụng cho nữ nhân kia, ban đầu là loại lớn. Phía trước có chút chật, hai mảnh tam giác ma sát vào đùi trong, không thoải mái như mặc quần tứ giác.

Cũng không biết vì cái gì, Tề Mộc Dương cởi loại lớn ra, lần lượt thử qua từng cái một, loại vừa, loại nhỏ.

Cuối cùng cơ hồ chiếc quần nhỏ muốn banh ra trên người hắn, hông bị gắt gao bao lại, phía trước lại càng không muốn nói. Thế nhưng khi mặc vào chiếc quần lót kia Tề Mộc Dương lại có điểm mặt đỏ tai hồng, hô hấp dồn dập.

Hắn nhìn chính mình trong gương. Làn da thời gian dài bị chính trang bao bọc lộ ra vẻ trắng nõn bệnh tật, tay chân thon dài, cơ nhục lưu sướng, bắp vai dày rộng, vừa nhìn đã thấy là nam nhân nhưng lại mặc quần lót nữ, mảnh vải nhỏ ôm chặt lấy hông hắn. Chiếc quần Đoạn tò mò sờ qua, hiện tại đang mặc trên người mình.

Tề Mộc Dương đột nhiên cảm thấy toàn thân thả lỏng cực độ, cảm giác giống như hắn lập tức muốn nằm lên giường, đem chân trườn từ chân đến đầu sau đó nhanh chóng nhắm mắt lại.

Cảm giác an toàn giống như được bảo hộ, từ trước đến nay bên cạnh hắn luôn là những người trước mặt mỉm cười sau lưng chỉ muốn đâm một dao, chờ hắn hưng hăng ngã xuống rồi sung sướng khi đối thủ gặp họa.

Chỉ có chiếc quần đã bị Đoạn sờ qua này, thật giống như y đang sờ thân thể chính mình.

Đến năm tư đại học, nhờ vào thiên phú mà công tác của Tề Mộc Dương bước vào giai đoạn đột phá, nhiều người cả đời không đạt được thành tựu đó vậy mà hắn chỉ cần dùng một năm ngắn ngủi đã hoàn thành.

Lúc này cũng đến lúc Đoạn tốt nghiệp. Khả năng nắm bắt tin tức của Tề Mộc Dương rất mạnh, hắn đã sớm biết ba năm gần đây Đoạn đều không có bạn gái. Bộ dạng của Đoạn rất mỹ, không phải vẻ đẹp âm nhu nữ tính mà là một loại vừa nhìn đã có cảm giác thân thiết, quen thuộc. Nam nhân như vậy kì thật không thiếu thứ tình, nhưng bởi vì Đoạn không ném thư của người khác đi cũng không kể chuyện này nọ nên đến nay Tề Mộc Dương vẫn chưa biết nội dung mấy bức thư là gì.

Theo lý thuyết thật giống như Đoạn đang chờ đợi cái gì đó, hoặc là ai đó nên y đều tươi cười mà cự tuyệt những nữ nhân muốn quá phận thân mật.

Đây đúng là điều Tề Mộc Dương muốn, hắn bắt đầu lên kế hoạch bắt những nữ nhân có ý định tiếp cận Đoạn phải rời xa y. Khi đó hắn cái gì cũng không nghĩ được, chỉ có độc nhất một suy nghĩ: Kiên trì đến khi tốt nghiệp đại học xong, Đoạn chính là của mình.

Mất thấy kì tốt nghiệp sắp đến gần, Đoạn vẫn không hề có ý định kết giao cùng người khác. Tề Mộc Dương rất cuộc nhẹn không được mà gửi một email cho y, giới thiệu công ty cùng biểu đạt ý định muốn thuê Đoạn về làm. Đoạn trả lời, tựa hồ cảm thấy hứng thú.

Tề Mộc Dương càng tăng thêm lợi thế, nhấn lại muốn cùng y gặp mặt. Hắn không dám gọi điện thoại, chỉ sợ chính mình sẽ thất thố.

Lần này Đoạn không trả lời lại khiến Tề Mộc Dương vừa thất vọng lại vừa hưng phấn. Chỉ cùng y trao đổi ngắn gọn thế này đã khiến toàn thân hắn run rẩy.

Tề Mộc Dương phòng lên dùng khí, nhấn lại cho Đoạn tên khách sạn và số phòng nơi hẹn gặp.

Khi đó Tề Mộc Dương biến thái mà cường thế, hắn thực sự muốn cùng Đoạn phát sinh quan hệ. Hắn đã quan sát y một thời gian dài như vậy, biết được y là người rất có ý thức trách nhiệm, nếu không cường ghênh thủ đoạn khẳng định không có khả năng khiến y chú ý tới.

Tề Mộc Dương đến khách sạn trước, tắm rửa sạch sẽ rồi tự mình thanh tẩy. Hắn biết nam nhân cùng nam nhân cũng chia trên dưới, trước kia trong mộng hắn cùng Đoạn cơ hồ đều là khẩu giao, Tề Mộc Dương cũng không biết mình là top hay bot. Sau này hắn minh xác được mình hắn là ở bên dưới, bởi nếu đối phương kĩ thuật không tốt sẽ khiến người bên dưới rất đau.

Tề Mộc Dương không có kinh nghiệm, Đoạn thì có sao?

Nếu đau thì để chính mình nhận đi.

Nghĩ như vậy, Tề Mộc Dương đưa tay về phía sau, chậm rãi xuống phía dưới. Nháy mắt ngón tay đâm vào bên trong, Tề Mộc Dương đỏ mặt, hắn ảo tưởng ngón tay Đoạn đang tiến vào cơ thể mình, người nọ tách chân hắn ra, mút vào thủy châu trên lưng trần trụi, cắn lên bờ vai hắn, sau đó hưng hăng tiến vào...

Mang đến lửa nóng ấm áp.

Lúc này nước tắm theo kẽ móng trượt vào, kích thích Tề Mộc Dương không ngừng run rẩy, trong miệng phát ra thanh âm mơ hồ, hạ thể cứng rắn.

Tề Mộc Dương biết mình và Đoạn cao gần bằng nhau, lực đạo cũng không sai biệt lắm, chính mình là lần đầu tiên không có biện pháp để y tiến vào. Cho nên Tề Mộc Dương tự mình chuẩn bị tốt, còn cả thái độ tình gì gì đó. Hắn biết mình bị ối nhưng hắn đã sắp điên rồi! Tề Mộc Dương mỗi đêm đều không ngủ được, nghĩ đến Đoạn hốc mắt liền ướt át. Hắn rất thích Đoạn, thậm chí muốn đem y ôm vào lòng ngực, khiến y chỉ tươi cười với một mình mình.

Ngày hẹn hôm đó, Đoạn không tới.

Tề Mộc Dương nhận không được gọi điện thoại cho y. Bên kia phi thường ồn ào, Đoạn vất vả tiếp điện thoại, thanh âm buốt giá, “Ừ?”

“...” Nhảy mất Tề Mộc Dương không nói nên lời, nửa ngày sau mới hỏi, “Đoạn, anh như thế nào không có đến?”

“Đến cái gì?”

“... Đến bàn bạc về công việc của anh. Tôi hiện tại đang ở khách sạn XX phòng 305 chờ anh, anh đến nhanh lên!”

Sau đó Đoạn “Phốc” cười ra tiếng, nói, “Mẹ nó, lại còn khách sạn XX, công ty OO, mấy người muốn gạt người khác cũng chưa đủ tiêu chuẩn nha, muốn đùa giỡn tôi sao? Cậu là Đại Lưu? Hay là Tiểu Mạnh?”

“...”

“Cậu thật muốn đến khách sạn XX thuê phòng chờ tôi chứ gì. Tôi thảo, để xem một tháng tiền lương của cậu còn lại bao nhiêu? Tôi đến ăn hết thì thôi...”

Nói xong liền cúp điện thoại.

Tề Mộc Dương đột nhiên có điểm lạnh, nhìn chính mình thoát quần áo lại có chút buồn cười.

Nguyên lai đây chính là “Ái nhân”.

Là người khiến ta vừa nhớ đến liền rơi lệ.

[Toàn văn hoàn]

“Nếu đau thì để chính mình nhận đi.” Dương Dương là đồ ngốc ToT

15:30 – 140424

.End/.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/soa-tu>